

AUTOR SVETOVÉHO BESTSELLERA
VOLANIE KUKUČKY

ROBERT GALBRAITH

BÚRLIVÁ KRV

DETEKTÍV CORMORAN STRIKE

Ljdeni

Búrlivá krv

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Robert Galbraith

Búrlivá krv – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

BÚRLIVÁ KRV

ROBERT GALBRAITH

BÚRLIVÁ KRV

Z angličtiny preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Robert Galbraith: Troubled Blood
Copyright © 2020 by J.K. Rowling
Translation © Diana Ghaniová, 2022
Translation © Jana Kantorová-Báliková, 2022 (básne)
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2876-8
ISBN e-knihy 978-80-566-2881-2 (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-566-2882-9 (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2883-6 (mobi)

Venujem Barbare Murrayovej,
sociálnej pracovníčke,
členke Vzdelávacej asociácie pracujúcich,
učiteľke, manželke, matke, starej matke,
diabolskej hráčke bridžu
a tej najlepšej svokre na svete.

*Tam hľadali ju, kládli otázky
no všetko márne, odpovede niet.
Či planý osud, dáka z ťažkých bied
ju prikvačili, či ju milému
ukradli, veru rozpovedať hneď
sa nedá, je to na dlhšie...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

*Lebo keby to tak nebolo, niečo by zmizlo v ničom, čo je
matematicky nemožné.*

Aleister Crowley
Thothova kniha

PRVÁ ČASŤ

A prišlo slastné leto...

Edmund Spenser
Kráľovná víl

1

*Nuž, taký bol ten, o kom je dnes reč,
vždy Spravodlivosť hájil Artegall...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

„Si rodený Cornwallčan,“ vyhlásil podráždene Dave Polworth. „Veď by si sa ani nemal volať Strike. Po správnosti si Nancarrow. Hádám tu nebudeš sedieť a označovať sa za Angličana?“

Krčma Victory Inn bola v ten teplý augustový večer taká preplnená, že ľudia postávali aj na širokých kamenných schodoch vedúcich k zálivu. Polworth a Strike sedeli pri stole v kúte s pivom v ruke a oslavovali Polworthove tridsiate deviate narodeniny. Cornwallský nacionalizmus bol témou rozhovoru už dvadsať minút, no Strike mal pocit, že prešlo oveľa viac času.

„Označil by som sa za Angličana?“ zauvažoval nahlas. „Nie, pravdepodobne by som povedal, že som Brit.“

„Choď do riti,“ odsekol podráždene Polworth, ktorého hneď všetko vytočilo. „To by si nepovedal. Len sa ma snažíš naštváť.“

Dvaja priatelia vyzerali ako úplné protiklady. Polworth bol nízky a štíhly ako džokej, vetrom ošlahaný, predčasne zvráskavený a cez rednúce vlasy mu presvitala pokožka spálená od slnka. Džínsy mal roztrhané a tričko pokrčené, akoby ho zdvihol zo zeme alebo vytiahol z koša na bielizeň. Na ľavom predlaktí mal vytetovaný čiernobiely kríž svätého Pirana, na pravej mu svietila hlboká jazva, suvenírom po blízkom stretnutí so žralokom.

Jeho priateľ Strike pripomínal ochabnutého boxera, ktorým vlastne aj bol. Mohutná, vyše meter osemdesiat vysoká postava, trocha krivý nos

a husté kučeravé tmavé vlasy. Nemal žiadne tetovania, a aj keď mal na tvári vždy náznak hustého strniska, pôsobil čisto a upraveno ako bývalý policajt alebo vojak.

„Narodil si sa tu,“ nástojil Polworth. „Takže si Cornwallčan.“

„Problém je, že podľa tohto pravidla si ty Birminghamčan.“

„Choď do riti!“ zaskučal naozaj urazene Polworth. „Som tu od svojich dvoch mesiacov a moja mama je Trevelyanová. Je to identita – to, čo cítiš tu.“ Polworth si pobúchal po hrudi nad srdcom. „Mamina rodina žila v Cornwalle celé stáročia...“

„Hej, ale krv a pôda nikdy neboli moje...“

„Počul si o tom poslednom prieskume?“ prerušil ho Polworth. „Otázka znela: *Aký je váš etnický pôvod?* a polovica – *polovica* – zaškrtila cornwallyský namiesto anglický. Obrovský nárast.“

„Super,“ utrúsil Strike. „Aká možnosť pribudne nabudúce? Dumnon-
ský a rímsky pôvod?“

„Len ďalej používaj tento skurvený povýšenecký tón,“ odvrkol Polworth, „a sám uvidíš, ako dopadneš. V Londýne si už pridlho, kamarát... Nie je nič zlé na tom, ak si hrdý na svoje korene. Nie je nič zlé na tom, že komunity chcú, aby im vláda vo Westminsteri vrátila moc. Škóti nám budúci rok vydláždia cestu. Uvidíš. Keď získajú nezávislosť, stlačia spúšť. Keltský ľud v celej krajine začne konať,“ uzavrel.

„Dáš si ešte jedno?“ dodal a ukázal na Strikeov prázdny pivový pohár.

Strike šiel do krčmy, lebo si chcel oddýchnuť od napätia a obáv, nie počúvať kázeň o cornwallyskej politike. Polworthova oddanosť nacionalistickej strane Mebyon Kernow, do ktorej vstúpil ako šestnásťročný, sa za ten rok, odkedy sa videli naposledy, zjavne ešte prehĺbila. Dave zvyčajne dokázal Strikea rozosmiať ako nikto iný, ale nezniesol žarty o cornwallyskej nezávislosti, ktorá Strikea zaujímala zhruba rovnako ako bytový textil alebo sledovanie vlakov. Už mal na jazyku, že sa musí vrátiť do tetinho domu, ale tá predstava bola hádam ešte depresívnejšia ako urážky starého priateľa na adresu supermarketov, ktoré odmietli dať kríž svätého Pirana na tovar cornwallyského pôvodu.

„Jasné, vďaka,“ odvetil a podal prázdny pohár Daveovi, ktorý zamieril k baru a cestou zdravil známych na všetky strany.

Strike zostal pri stole sám a pohľadom roztržito preletel po krčme, ktorú vždy považoval za svoj lokál. Za tie roky sa zmenila, ale ešte vždy sa v nej dal spoznať ten podnik, v ktorom sa na konci puberty stretával so svojimi cornwallskými kamošmi. Mal zvláštny dvojaký pocit, že je presne tam, kam patrí, a zároveň tam vôbec nepatrí – pocit intenzívnej dôverylosti a izolovanosti.

Bezcieľne preniesol pohľad z drevenej dlážky na reprodukcie s námorníckym motívom a zistil, že sa díva rovno do veľkých ustarostených očí ženy s bledou podlhovastou tvárou a tmavými vlasmi pretkanými šedinami, ktorá stála pri bare aj s priateľkou. Nespoznal ju, ale za poslednú hodinu mu neuniklo, že niektorí miestni naťahujú krky, aby si ho mohli lepšie obzrieť, alebo sa snažia zachytiť jeho pohľad. Strike sa odvrátil, vytiahol mobil a tváril sa, že esemeskuje.

Ak známych čo len náznakom povzbudil, hneď mali tému na rozovor. Všetci v St. Mawes totiž zjavne vedeli, že jeho tete Joan pred desiatimi dňami diagnostikovali rakovinu vaječníkov v pokročilom štádiu a on, jeho nevlastná sestra Lucy a jej traja synovia ihneď pricestovali za Joan a Tedom, aby im boli aspoň nejakou oporou. Už týždeň odrážal zvedavé otázky, počúval súcitné slová a zdvorilo odmietal pomoc, vždy keď sa odvážil vyjsť z domu. Už ho unavovalo ustavične vymýšľať nové spôsoby, ako povedať: „Áno, zdá sa, že je nevyliciteľná, a áno, všetci sme z toho mimo.“

Polworth sa pretlačil naspäť k stolu s dvoma pivami.

„Nech sa páči, Krpec,“ povedal a znova sa uvelebil na barovej stoličke.

Stará prezývka nebola ironickou narážkou na Strikeovu výšku, ako predpokladala väčšina ľudí. Súvisela s jeho kočovným životom, počas ktorého podľa Polwortha „zodral krpce“. Strikea hneď obmäkčila a pripomenula mu, prečo je priateľstvo s Polworthom najtrvácnejším v jeho živote.

Pred tridsiatimi piatimi rokmi nastúpil malý Strike na základnú školu v St. Mawes o pár mesiacov neskôr ako ostatní. Na svoj vek bol nezvyčajne veľký a mal prízvuk, ktorý sa nápadne odlišoval od tvrdého miestneho

nárečia. Hoci sa narodil v Cornwalle, len čo sa matka spamätala z pôrodu, utiekla do noci s bábätkom v náručí a vrátila sa k londýnskemu spôsobu života, ktorý tak zbožňovala: striedala byty, squaty a večierky. Štyri roky po Strikeovom narodení sa vrátila do St. Mawes so synom a maličkou Lucy, no nadržanom znova odišla, tentoraz bez Strikea a jeho nevlastnej sestry.

Strike sa nikdy nedozvedel, čo presne stálo v odkaze, ktorý Leda nechala na kuchynskom stole. Nepochybne mala nejaké problémy s prenajímateľom alebo frajerom, alebo možno túžila ísť na nejaký hudobný festival. S dvoma malými deťmi bolo zrazu náročné žiť podľa svojich predstáv. Nech bol dôvod jej čoraz dlhšej neprítomnosti akýkoľvek, Ledina švagriná Joan, ktorá bola na rozdiel od nestálej a zmätenej Ledy konvenčná a disciplinovaná, kúpila Strikeovi rovnošatu a zapísala ho do miestnej školy.

Keď ho učiteľka predstavila, ostatné štyri a pol ročné deti naňho zvedavo pozreli. Niektoré sa zachichotali, keď vyslovila jeho krstné meno: Cormoran. Báł sa ísť do školy, lebo mama mu sľubovala, že ho bude „učiť doma“. Snažil sa strýkovi Tedovi vysvetliť, že mama by zrejme nechcela, aby chodil do školy, ale Ted (za normálnych okolností nesmierne chápvavý) rozhodne vyhlásil, že pôjde, a tak sa napokon ocitol medzi cudzími deťmi s čudnými prízvukmi. Strike, ktorý nemal vo zvyku plakať, si s hrčou v hrdle veľkou ako jablko sadol za starý písací stôl so sťahovacou roletou.

Nikdy sa uspokojivo nevysvetlilo, prečo sa triedny „šéf“ Dave Polworth rozhodol spriatelíť s novým spolužiakom. Nevedel to dokonca ani Strike. Neboli za tým obavy zo Strikeovej veľkosti, lebo Daveovi dvaja najlepšie kamoši boli statní synovia rybárov a samotný Dave bol neslávne známy ako bitkár, ktorého útočnosť bola nepriamo úmerná jeho výške. Kým sa skončil prvý školský deň, z Polwortha sa stal Strikeov kamarát a ochranca, ktorý spolužiakom pohotovo vysvetľoval všetky dôvody, prečo si Strike zaslúži ich rešpekt: bol rodený Cornwallčan, synovec plavčíka Teda Nancarrowa, netušil, kde je jeho mama, a nemohol za to, že rozpráva s čudným prízvukom.

Hoci bola Strikeova teta chorá, tešila sa, že u nej synovec strávil celý týždeň, a hoci mal Strike na druhý deň ráno odísť, v ten večer ho v podstate vyhnala z domu, aby šiel osláviť narodeniny „malého Davea“. Nesmierne

si cenila staré väzby a bola rada, že Strike a Dave Polworth sa aj po toľkých rokoch kamarátia. Joan považovala ich priateľstvo za dôkaz, že konala správne, keď ho napriek želaniam neschopnej matky poslala do školy. Bolo pre ňu tiež dôkazom, že Cornwall je Strikeovým ozajstným domovom bez ohľadu na to, kam sa až zatúlal a že momentálne žije v Londýne.

Polworth si poriadne odpil zo štvrtého piva, obzrel sa cez plece a prepichol pohľadom tmavovlasú ženu a jej svetlovlasú priateľku, ktoré ešte vždy pozorovali Strikea.

„Poondiate turistky.“

„A ako by vyzerala tvoja záhrada bez turistov?“ opýtal sa Strike.

„Bola by krásna,“ vyhlásil pohotovo Polworth. „Máme kopec miestnych návštevníkov a veľa z nich sa k nám vracia.“

Polworth dal nedávno výpoveď z manažérskej pozície v stavebnej firme v Bristole a začal pracovať ako hlavný záhradník vo veľkej verejnej záhrade o kúsok ďalej pozdĺž pobrežia. Polworth bol kvalifikovaný potápač, skúsený surfista a účastník súťaží Ironman. Od detstva bol fyzicky aktívny a nepokojný a ani čas a kancelárska práca ho neskrotili.

„Takže neľutuješ?“ vyzvedal Strike.

„Ani trocha,“ odvetil zápalisto Polworth. „Potreboval som si znova zašpiť ruky. Potrebujem sa vrátiť von. O rok budem mať štyridsať. Teraz alebo nikdy.“

Polworth požiadal o nové miesto bez toho, aby to povedal manželke. Keď mu ho ponúkli, dal výpoveď, šiel domov a postavil rodinu pred hotovú vec.

„Penny ti už odpustila?“ opýtal sa Strike.

„Ešte vždy mi raz za týždeň povie, že sa chce rozvieť,“ odvetil ľahostajne Polworth. „Bolo však lepšie predostrieť jej to ako fakt namiesto zbytočných hádok, ktoré by trvali päť rokov. Všetko dobre dopadlo. Deťom sa páči v novej škole a Pennina firma jej umožnila presun do kancelárie vo veľkom meste.“ Polworth nenarážal na Londýn, ale Truro. „Je šťastná. Len si to nechce priznať.“

Strike v duchu pochyboval o pravdivosti tohto tvrdenia. Nezaujím o nepríjemné fakty išiel ruka v ruke s Polworthovou záľubou v nebezpečenstve a idealistických cieľoch. Strike mal však dosť vlastných problémov

a nepotreboval sa zaťažovať ešte aj Polworthovými, a tak zdvihol pohár s pivom. „Nuž, všetko najlepšie, kamoš,“ predniesol v nádeji, že Polworth nezačne zasa hovoriť o politike.

„Vďaka,“ povedal Polworth a štrngol si s ním. „Aké má podľa teba Arsenal šance? Myslíš, že sa kvalifikuje?“

Strike pokrčil plecami, lebo sa obával, že keď začnú rozoberať možnosť, že sa jeho londýnsky tím dostane do Ligy majstrov, znova sa vrátia k tomu, že nie je dosť oddaný Cornwallčan.

„Čo ty a vzťahy?“ zmenil Polworth tému.

„Nič,“ odvetil Strike.

Polworth sa uškrnul.

„Joanie si myslí, že skončíš so svojou obchodnou partnerkou. S tou Robin.“

„Ale čo?“ zatiahol Strike.

„Vyjadřila sa tak, keď som ju bol predminulý víkend pozrieť. Kým som im opravoval Sky Box.“

„Nespomínali, že si im pomohol.“ Strike znova naklonil pohár k Polworthovi. „Bolo to od teba milé, kamoš, ďakujem.“

Ak dúfal, že priateľa odradí, neuspel.

„Obaja. Ona aj Ted,“ pokračoval Polworth. „Obaja si myslia, že skončíš s Robin.“

Strike neodpovedal, Polworth prítvrdil. „Takže medzi vami nič nie je?“

„Nie,“ odvetil Strike.

„Ako to?“ Polworth sa znova zamračil. Rovnako ako v prípade cornwallskej nezávislosti, aj teraz podľa neho Strike odmietal dosiahnuť jasný a lákavý cieľ. „Je to kus. Videl som ju v novinách. Možno nie je na rovnakej úrovni ako milady Besná,“ pripustil. Túto prezývku dal Strikeovej bývalej snúbenici už dávno. „Na druhej strane, aspoň nie je padnutá na hlavu, však, Krpec?“

Strike sa rozosmial.

„Lucy ju má rada,“ dodal Polworth. „Vraj by ste sa k sebe dokonale hodili.“

„Kedy si sa rozprával s Lucy o mojich vzťahoch?“ opýtal sa Strike už menej prívetivo.

„Zhruba pred mesiacom. Prišla aj s chlapcami na víkend a my sme ich pozvali na grilovačku.“

Strike mlčky popíjal.

„Vraj si dobre rozumiete,“ domrzal Polworth, nespúšťajúc z neho zrak.

„Hej, rozumieme,“ prisvedčil Strike.

Polworth s očakávaním zdvihol obočie.

„Všetko by sa tým posralo,“ vysvetlil Strike. „Nebudem riskovať agentúru.“

„Jasné,“ zamrmal Polworth. „Ale si v pokušení?“

Zavládlo ticho. Strike starostlivo odvracal zrak od tmavovlasej ženy a jej spoločníčky. Bol presvedčený, že sa zhovárajú o ňom.

„Možno mi to už párkrát napadlo,“ pripustil. „Práve však prechádza nepríjemným rozvodom, beztak spolu trávime polovicu času a som rád, že je moja obchodná partnerka.“

Vzhľadom na ich dlhoročné priateľstvo, hádku o politike a Polworthove narodeniny sa snažil nedať ani náznakom najavo, ako ho otázky na túto tému vytáčajú. Každý, kto bol po svadbe, začal zúfalo tlačiť do manželsva aj všetkých ostatných – bez ohľadu na to, akú zlú reklamu robil tejto inštitúcii vlastným príkladom. Aj Polworthovci zjavne existovali v nepretržitom stave vzájomného nepriateľstva. Penny pred Strikeom nazývala svojho manžela „ten chuj“ častejšie ako menom a Polworth často po večeroch zabával priateľov veselými podrobnosťami o tom, ako sa mu darí plniť vlastné ciele a záujmy na úkor alebo napriek námietkám svojej ženy. Obaja pôsobili najspokojnejšie a najuvoľnenejšie v spoločnosti rovnakého pohlavia a pri tých zriedkavých príležitostiach, keď Strikea pozvali k sebe domov, sa hostia vždy prirodzene rozdelili: ženy sa zhromaždili v jednej časti domu a muži v druhej.

„A čo sa stane, keď Robin zatúži po deťoch?“ opýtal sa Polworth.

„Podľa mňa ich nechce,“ odvetil Strike. „Má rada svoju prácu.“

„To hovoria všetky,“ vyprskol odmietavo Polworth. „Koľko má teraz rokov?“

„Je od nás o desať rokov mladšia.“

„Zatúži po deťoch,“ zopakoval s istotou Polworth. „Ako každá. A na ženy to prichádza skôr. Tikajú im biologické hodiny.“

„No, so mnou ich mať nebude. Ja deti nechcem. V každom prípade, čím som starší, tým menej mám pocit, že som vhodný na manželstvo.“

„Aj ja som si to o sebe myslel, kamoš,“ utrúsil Polworth. „No potom som si uvedomil, že som sa mýlil. Nevravel som ti, ako to bolo? Ako som nakoniec požiadal Penny o ruku?“

„Tuším nie,“ odvetil Strike.

„Nikdy som ti nerozprával o tom Tolstojovi?“ Polwortha očividne prekvapilo, že to vynechal.

Strike, ktorý sa chcel napiť, užasnuto spustil ruku s pohárom.

Polworth bol síce bystrý, ale pohádka všetkými znalosťami, ktoré sa nedali okamžite prakticky použiť, takže sa už od základnej školy vyhýbal všetkým tlačným materiálom okrem technických manuálov.

„Tolstoj,“ zopakoval, keď si zle vysvetlil Strikeov výraz. „Ten spisovateľ.“

„Hej,“ zahundral Strike. „Vďaka. Čo má Tolstoj spoločné...?“

„Už sa k tomu dostávam. Druhý raz som sa rozišiel s Penny. Furt omieľala, že sa chce zasnúbiť, no ja som to tak necítil. Sedím v krčme a rozprávam kamošovi Chrisovi, že mám plné zuby toho, ako mi furt hovorí, že chce prsteň. Pamätáš sa na Chrisa? Veľký šušlavý týpek. Stretol si sa s ním na Rozwyniných krstinách.“

V každom prípade, pri bare sedí aj nejaký ožratý starý chlap – nejaký buzík s vlnitými vlasmi v menčestrevej bunde. Úprimne povedané, hrozne ma serie, lebo vidím, že nás počúva. Pýtam sa ho, na čo, kurva, čumí, a on mi pozrie rovno do očí a hovorí: ‚Niesť bremeno a robiť pritom niečo rukami sa dá len vtedy, keď je bremeno priviazané na chrbte. Ožeň sa a uvoľniš si ruky. Ak sa neoženíš, nikdy ich nebudeš mať voľné. Pozri na Mazankova, Krupova. Pokazili si kariéru pre ženy.‘

Myslel som, že Mazankov a Krupov sú jeho kamoši. Opýtal som sa ho, čo tým chce, kurva, povedať. Vysvetlil mi, že cituje toho spisovateľa Tolstého.

Dali sme sa do reči a poviem ti, Krpec, ten okamih mi zmenil život. Rozsvietilo sa mi,“ pokračoval Polworth a ukázal nad svoju plešivejúcu hlavu. „Vďaka nemu som všetko pochopil. Dilema každého muža, kamoš. Sedím tam vo štvrtok večer a snažím sa niekoho zbaliť, aby som mohol

zasunúť, no aj tak odchádzam domov sám, zasa o trocha chudobnejší a na smrť znudený. Myslel som na to, koľko prachov som minul, keď som naháňal baby, a aká to bola otrava. Chcem ako štyridsiatnik pozerat' sám doma porno? A potom mi došlo, že presne o tom to je. Na to slúži manželstvo. Nájdem si niekoho lepšieho, ako je Penny? Baví ma tlačiť kaleráby do hlavy ženám v krčmách? Penny a ja si celkom rozumieme. Mohol som si nájsť aj niekoho horšieho. Nie je najškaredšia. A vždy mám kam zasunúť, lebo na mňa čaká doma, no nie?'

„Škoda, že ťa nepočuje,“ utrúsil Strike. „Zalúbila by sa do teba druhý raz.“

„Podal som tomu buzíkovi ruku,“ pokračoval Polworth, nevšímajúc si Strikeovu uštipačnosť. „Požiadal som ho, aby mi napísal názov tej knihy. Vyšiel som z krčmy, vzal som si taxík do Penninho bytu, zabúchal som jej na dvere a zobudil ju. Zúrila. Myslela si, že som prišiel, lebo som ožratý, nezohnal som nikoho lepšieho a chcem si zatrtkať. ‚Nie, ty krava sprostá,‘ povedal som jej, ‚prišiel som, lebo sa chcem s tebou oženiť.‘

A poviem ti aj názov tej knihy,“ uzavrel Polworth. „*Anna Kareninová*.“ Dopil pivo. „Stojí za prd.“

Strike sa zasmial.

Polworth si hlasno odgrgol a pozrel na hodinky. Bol jedným z tých, čo vedia, akou hláškou zakončiť príbeh, a zdĺhavé rozlúčky nemal rád rovnako ako klenoty ruskej literatúry.

„Pomaly pôjdem, Krpec,“ oznámil a vstal. „Ak sa vrátim pred pol dvanástou, čaká ma narodeninová fajka, a presne o tom celý čas hovorím, kamoš. Presne o tom.“

Strike s úškrnom stisol Polworthovi ruku. Polworth mu povedal, aby pozdravil Joan a zavolať, keď príde nabudúce na juh. Potom sa pretlačil von z krčmy a zmizol z dohľadu.

2

*Srdcu, čo zvnútra bolí, ulávi
nádej v to, čo ho zbaví trpkosti...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Strike sa ešte vždy uskŕňal nad Polworthovým príbehom, no vtom si uvedomil, že tmavovlasá žena pri bare vyzerá, akoby k nemu chcela vykročiť. Jej svetlovlasá okuliarnatá spoločníčka ju od toho zjavne odhovárala. Strike dopil pivo, vzal si peňaženku a skontroloval, že má vo vrecku cigarety. Pri vstávaní sa pridržel steny, a keď sa ubezpečil, že nestratí rovnováhu, nabral odvalu vyraziť. Protéza ho po štyroch pivách občas neposlúchala. Vykročil k dverám a bez úsmevu kývol na pozdrav tým zopár známym, ktorých nemohol odignorovať, ak ich nechcel uraziť. Von do teplej tmy vyšiel bez toho, aby ho niekto obťažoval.

Široké nerovné kamenné schody vedúce k zálivu boli ešte vždy posiate fajčiarmi a ľuďmi s pohármi. Strike sa pomedzi nich prepletal a cestou sa snažil vyloviť cigarety.

Bola vlhú augustová noc a po malebnej promenáde sa prechádzalo veľa turistov. Strikea čakala pätnásťminútová cesta do tetinho a strýkovho domu, časť z nej do strmého kopca. Len tak z rozmaru odbočil doprava, prešiel cez cestu a zamieril k vysokému kamennému múru, ktorý oddeľoval parkovisko a terminál trajektov od mora. Oprel sa oň, zapálil si a zadíval sa na dymovosivý striebristý oceán. V tme sa z neho stal len ďalší turista, ktorý môže v pokoji fajčiť a nemusí odpovedať na otázky o rakovine. Naschvál odďaľoval okamih, keď sa bude musieť vrátiť do domu, kde ho čakala nepohodlná pohovka, na ktorej prespal posledných šesť nocí.

Po príchode Strikeovi oznámili, že ako slobodný bezdetný muž a bývalý vojak sa určite bez problémov vyspí v obývačke, „lebo *ty* by si sa vyspal kdekoľvek“. Teta bola totiž odhodlaná zamietnuť možnosť, ktorú Strike navrhol do telefónu, že by sa mohol ubytovať v nejakom penzióne, aby dom nebol taký preplnený. Strike ju navštevoval iba zriedka a najmä nie naraz so svojou sestrou a synovcami a Joan si chcela naplno vychutnať jeho prítomnosť. Znova túžila mať pocit, že práve ona sa oňho stará, hoci ju momentálne oslabila prvá dávka chemoterapie.

A tak sa vysoký a ťažký Strike, ktorý by bol oveľa spokojnejší na rozkladacej posteli, bez sťažností každý večer uložil na šmykľavý a nepoddajný matrac z konského vlásia potiahnutý saténom, a každé ráno ho zobudili jeho malí synovci, ktorí zakaždým zabudli, že majú počkať aspoň do ôsmej, a až potom vtrhnúť do obývačky. Iba Jack bol natoľko zdvorilý, že sa šepotom ospravedlnil, vždy keď si uvedomil, že strýka zobudil. Najstarší Luke každé ráno s dupotom a krikom zbehol po úzkych schodoch, a keď cestou do kuchyne prebehol popri Strikeovi, len sa zachechtal.

Luke zlomil Strikeove úplne nové slúchadlá a detektív mal pocit, že musí predstierať, že na tom ani trocha nezáleží. Jeho najstaršiemu synovcovi okrem toho raz ráno zišlo na um, že bude zábava utiecť do záhrady so Strikeovou protézou a mávať ňou na strýka cez okno. Keď mu ju Luke napokon vrátil, Strike – s plným mechúrom a bez protézy neschopný vyskakať po strmých schodoch na jediný záchod – synovcovi tlmeným hlasom tak vyčistil žalúdok, že chlapec zostal väčšinu predpoludnia nezvyčajne zarazený.

Joan medzitým každé ráno Strikeovi bez náznaku otázky oznamovala, že sa „dobre vyspal“. Teta mala celý život zvyk nenápadne vyvíjať nátlak na členov rodiny, aby jej povedali presne to, čo chcela počuť. Keď ešte Strike spával vo svojej kancelárii a hrozil mu bankrot (čo, pravdaže, teta a strýkovi neprezradil), Joan mu cez telefón veselo vykladala, „ako dobre sa ti darí“ a on mal ako vždy pocit, že by bolo zbytočne útočné, keby spochybnil jej optimistické vyjadrenia. Keď mu v Iraku odtrhlo spodnú časť nohy a on sa snažil niečo vnímať cez morfiový opar, uslúžená Joan stála pri

jeho nemocničnej posteli a vravela: „Aspoň sa cítiš dobre. Nič ťa nebolí.“ S tetou strávil veľké úseky svojho detstva a ľúbil ju, ale keď bol v jej spoločnosti dlhšie, mal pocit, akoby sa dusil. Vyčerpávalo ho, ako trvala na tom, že falošné spoločenské rozhovory majú prebiehať hladko, zatiaľ čo nepríjemné pravdy treba ignorovať a popierať.

Vo vode sa zaleskol striebristý tieň s očami čiernymi ako uhlíky. Rovno pod Strikeom sa lenivo obracal tuleň. Detektív sledoval, ako sa otáča vo vode, uvažoval, či ho zviera vidí, a myšlienky mu z nejakého nevysvetliteľného dôvodu zaleteli k jeho partnerke v detektívnej agentúre.

Uvedomoval si, že Polworthovi nepovedal celú pravdu o svojom vzťahu s Robin Ellacottovou, ktorý, koniec koncov, nemal prečo druhých zaujímať. Pravdou zostávalo, že v jeho pocitoch sa skrývali nuansy a komplikácie, ktoré radšej neskúmal. Napríklad keď bol sám, znudený alebo sklúčený, vždy zatúžil počuť jej hlas.

Pozrel na hodinky. Dnes mala voľno, ale bola šanca, že ešte nespí. Navyše mal prijateľnú výhovorku, prečo jej píše: Saul Morris, najnovší prírastok v agentúre, nemal preplatené výdavky za tento mesiac a Strike nenechal žiadne pokyny, aby sa to vyriešilo. Ak jej napíše o Morrisovi, je šanca, že Robin mu zavolá a bude sa vypytovať, ako sa má Joan.

„Prepáčte,“ ozval sa za ním nervózny ženský hlas.

Strike sa ani nemusel obzrieť a vedel, že patrí tej tmavovlasej žene z krčmy. Mala prízvuk z okolia Londýna a v hlase jej zaznievala presne tá zmes ospravedlnenia a nadšenia ako všetkým ostatným, čo sa chceli zhovárať o jeho detektívnych triumfoch.

„Áno?“ povedal a obrátil sa k nej.

Jej svetlovlasá kamarátka prišla s ňou. A možno sú viac než len kamarátky, pomyslel si Strike. Obe ženy, ktorým tipoval zhruba štyridsať, spájala neopísateľná blízkosť. Na sebe mali džínsy a košeľe a najmä tá štíhla svetlovláska bola vetrom ošľahaná, akoby trávila víkendy na túrach alebo na bicykli. Nieкто by možno povedal, že je „pekná“, no myslel by tým, že sa nemaľuje. Mala výrazné líčne kosti, okuliare a vlasy stiahnuté do chvosta, takže pôsobila prísne.

Tmavovlasá žena bola drobnejšia a v podlhovastej tvári jej žiarili veľké sivé oči. V slabom svetle z nej vyžarovala intenzita – ba dokonca fanatizmus ako zo stredovekej mučeníčky.

„Ste... ste Cormoran Strike?“ opýtala sa.

„Áno,“ prisvedčil neprívetivo.

„Ach,“ vydýchla a rozrušene mávla rukou. „Je to... je to také zvláštne. Viem, že pravdepodobne nechcete... Prepáčte, že vás obťažujem – viem, že nie ste v práci,“ nervózne sa zasmiala, „ale... Mimochodom, volám sa Anna... Uvažovala som,“ zhlboka sa nadýchla, „či by som mohla... či by som sa s vami mohla porozprávať o svojej matke.“

Strike mlčal.

„Zmizla,“ pokračovala Anna. „Volala sa Margot Bamboroughová. Bola všeobecná lekárka. Raz večer po práci odišla z ordinácie a už ju nikdy nikto nevidel.“

„Spojili ste sa s políciou?“ opýtal sa Strike.

Anna sa čudne zasmiala.

„Ach, áno... Teda, vedeli... Ten prípad vyšetřovali, ale nikdy nič nezistili. Zmizla v roku tisícdeväťstosedemdesiatštyri,“ dodala.

Tmavá voda špliechala o kamene a Strikeovi sa zazdalo, že počuje, ako si tuleň čistí mokré nozdry. Prešlo popri ňom trio opitých mladíkov smerujúcich k terminálu trajektov. Strike zauvažoval, či vedia, že posledný trajekt odišiel o šiestej.

„Skrátka...“ vyhĺkla žena, „minulý týždeň som sa stretla s médiom.“

Doboha, pomyslel si Strike.

Počas svojej detektívnej kariéry občas natrafil na širiteľov paranormálnych prístupov a z duše nimi pohádal: považoval ich za pijavice, ktoré vyciavajú peniaze z vreciek pomýlencov a zúfalcov.

Po vode prifrčal motorový čln, ktorý rozdrvil nočné ticho na kúsky. Toto bol zjavne odvoz, na ktorý čakala trojica opitých mladíkov. Pri predstave morskej choroby začali do seba navzájom so smiechom štučať laktami.

„Médiom tvrdilo, že sa dočkám ‚vnuknutia‘,“ pokračovala Anna. „Tá žena mi povedala: ‚Zistíte, čo sa stalo vašej matke. Dočkáte sa vnuknutia

a musíte ho nasledovať. Čoskoro sa pred vami ukáže jasná cesta.‘ Takže keď som vás teraz uvidela v krčme... *Cormoran Strike* v krčme Victory... Pripadalo mi to ako neskutočná náhoda, a tak som si pomyslela... že sa s vami musím porozprávať.“

Jemný vánok strapatil Anne tmavé vlasy pretkané striebrom.

„Poďme, Anna,“ ozvala sa stroho svetlovláska. „Mali by sme už ísť.“

Objala druhú ženu okolo pliec. Strike si všimol, že sa jej na prste leskne obrúčka.

„Prepáčte, že sme vás obťažovali,“ povedala Strikeovi.

Jemným tlakom sa pokúsila Annu obrátiť, no tá len potiahla nosom.

„Prepáčte...“ zamrmlala. „Zrejme som vypila priveľa vína.“

„Počkajte.“

Strikeovi často prekážala vlastná nevyliciteľná potreba vedieť, čo sa stalo, a neschopnosť nechať to tak, najmä keď bol taký unavený a vytočený ako dnes večer. V roku 1974 sa narodil. Margot Bamboroughová bola nezvestná celý jeho život. Nemohol si pomôcť. Chcel sa dozvedieť viac.

„Ste tu na dovolenke?“

„Áno,“ prehovorila svetlovláska. „Presnejšie, máme druhý dom vo Falmouthe. Inak žijeme v Londýne.“

„Zajtra sa tam vraciam,“ povedal Strike. (*Čo to robíš, kurva?* opýtal sa hlas v jeho hlave.) „No ak máte čas, zajtra ráno by som sa zrejme mohol zastaviť u vás doma vo Falmouthe.“

„Naozaj?“ vyhrkla Anna. Nevidel jej do očí, ale vedel, že sa jej zaliali slzami, lebo si ich práve utrela. „Ach, to by bolo *skvelé*. Ďakujem. *Ďakujem!* Dám vám adresu.“

Svetlovláska zjavne nebola nadšená, že sa so Strikeom ešte uvidí, no keď sa Anna začala hrabať v kabelke, povedala: „Nechaj tak, mám pri sebe vizitku.“ Zo zadného vrečka vytiahla peňaženku a podala Strikeovi kartičku, na ktorej stálo: doktorka Kim Sullivanová, psychologička, členka Britskej psychologickéj spoločnosti. Pod tým bola adresa domu vo Falmouthe.

„Super.“ Strike si ju vopchal do svojej peňaženky. „Uvidíme sa teda zajtra ráno“

„Ráno mám pracovný konferenčný hovor,“ povedala Kim. „Od dvanástej budem mať čas. Je to pre vás príliš neskoro?“

Záver bol jasný: Bezo mňa sa s Annou nestretnete.

„Nie, môže byť,“ odvetil Strike. „Uvidíme sa teda o dvanástej.“

„Ďakujem veľmi pekne!“ zopakovala Anna.

Kim ju chytila za ruku a obe ženy odkráčali. Strike sledoval, ako prechádzajú popod pouličnú lampu, a potom sa obrátil naspäť k moru. Motorový čln s opitými mladíkmi už odfrčal preč. Z diaľky vyzeral v širokom zálive drobný a rev jeho motora sa postupne menil na vzdialený hukot.

Strike na okamih zabudol, že chcel napísať Robin, zapálil si druhú cigaretu, vytiahol mobil a vygúglil Margot Bamboroughovú.

Zjavili sa dve rozdielne fotografie. Prvá bola zrnitá a zachytávala tvár príťažlivej ženy s pravidelnými črtami, široko posadenými očami a vlnitými tmavoplavými vlasmi s cestičkou uprostred. Margot mala na sebe blúzku s veľkými fazónami a pod ňou zrejme pletenú vestu.

Na druhom zábere bola tá istá žena, ibaže vyzerala mladšie a bola oblečená v známom čiernom korzete Playboy zajačika, doplnenom čiernymi ušami, čiernymi podvážkami a bielym chvostíkom. Držala tácku s niečím, čo vyzeralo ako cigarety, a usmievala sa do objektívu. Druhá mladá žena v rovnakom kostýme s úsmevom stála za ňou. Mala mierny predkus a bola zaoblenejšia ako jej štíhla priateľka.

Strike sa posúval nižšie, až kým v súvislosti s Margot nenatrafil na známe meno.

... mladá lekárka a matka Margaret „**Margot**“ **Bamboroughová**, ktorej zmiznutie 11. októbra 1974 malo niekoľko podobných rysov ako Creedove únosy Very Kennyovej a Gail Wrightmanovej.

Bamboroughová, ktorá pracovala v lekárskej praxi St. John's v Clerkenwelli, sa mala o šiestej stretnúť s priateľkou v neďalekej krčme Three Kings, kam neprišla. Viacero svedkov videlo malú

bielu dodávku, ktorá rýchlo jazdila po okolí v čase, keď sa mala **Bamboroughová** presúvať na miesto stretnutia.

Detektív inšpektor Bill Talbot, ktorý viedol vyšetovanie **Bamboroughovej** zmiznutia, bol od začiatku presvedčený, že mladá lekárka sa stala obeťou sériového vraha, ktorý v tom čase vyčíňal na juhovýchode krajiny. V suterénnom byte, kde Dennis Creed väznil, mučil a zabil sedem iných žien, sa však nenašli žiadne stopy po **Bamboroughovej**.

Creedov zvyk odseknúť hlavu telám svojich obetí...

3

*No teraz je čas zmieniť Britomart,
jej neľahkých a zvláštnych príhod sled.*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Keby šlo v ten deň všetko podľa plánu, Robin Ellacottová by sa už stihla okúpať, dala by prať bielizeň a teraz by ležala v posteli v prenajatom byte na Earl's Court a čítala nový román. Namiesto toho sedela vo svojom prastarom Land Roveri, triaslo ju od vyčerpania, hoci večer bol pomerne teplý, ešte vždy mala na sebe to, čo si obliekla o pol piatej ráno, a sledovala osvetlené okno reštaurácie Pizza Express v Torquay. Jej tvár v spätnom zrkadle bola bledá, modré oči mala začervenané a medové vlasy ukryté pod čiernou čiapkou by si zaslúžili umyť.

Občas siahla do vrecúška s mandľami, ktoré ležalo na sedadle spolujazdca. Pri sledovaní bolo až príliš ľahké sklízuť k jedlám z rýchleho občerstvenia v kombinácii s čokoládou a z čirej nudy ješť častejšie, ako treba. Robin sa napriek svojmu pracovnému času snažila ješť zdravo, ale tieto mandle už dávno stratili chuť a v tej chvíli netúžila po ničom viac ako po kúsku pizze, ktorou sa práve napchávala dvojica s nadváhou v reštaurácii. Takmer cítila jej chuť, hoci okolitý vzduch voňal morskou soľou podčiarknutou večným smradom starých gumákov a mokrej psiny, ktorá sa vpila do starých látkových sedadiel Land Rovera.

Na svoj cieľ – muža, ktorého so Strikeom prezývali Chlpáčik pre jeho zle padnúci príčesok – momentálne nedovidela. Pred hodinou a pol zmizol v pizzerii s tromi spoločníkmi. Jedného z nich, tínedžera s rukou v sadre,

videla, keď natiahla krk do priestoru nad sedadlo spolujazdca. Takto každých zhruba päť minút kontrolovala, ako prebieha večera vo štvorici. Keď sa pozrela naposledy, k stolu práve priniesli zmrzlinu. Určite to už nepotrvá dlho.

Robin bojovala s pocitom sklúčenosti, ktorý prinajmenšom čiastočne spôsobila jej totálna únava, meravosť po mnohých hodinách strávených za volantom a strata dlho očakávaného voľného dňa. Strike musel na celý týždeň odísť z agentúry a ona mala za sebou dvadsaťhodinový pracovný deň bez jedinej prestávky. Ich najlepší spolupracovník Sam Barclay mal dnes prevziať Chlpáčika v Škótsku, ibaže Chlpáčik napokon neodletel do Glasgowa, ako mal v pláne. Namiesto toho si urobil prekvapivý výlet do Torquay a Robin nemala na výber. Musela ho sledovať.

Pravdaže, jej zlá nálada mala aj iné dôvody. Jeden z nich si pripúšťala, no ten druhý ju hneval už len preto, lebo nad ním vôbec uvažovala.

Prvým, prípustným dôvodom bol jej rozvod, ktorý prebiehal v čoraz hašterivejšej atmosfére. Keď Robin zistila, že ju odcudzený manžel podvádzal, čakalo ich ešte jedno chladné a trpké stretnutie. Náhodou sa konalo v pobočke Pizza Express neďaleko Matthewovej práce, kde sa dohodli, že sa rozvedú po dvoch rokoch odlúčenia bez určenia viny.

Robin bola príliš čestná, takže pripúšťala, že aj ona nesie zodpovednosť za krach ich vzťahu. Matthew jej síce bol neverný, ale vedela, že sama nebola nikdy celkom presvedčená o ich manželstve, takmer pri každej príležitosti uprednostňovala svoju prácu pred Matthewom, a napokon už len čakala na dôvod odísť. Nevera ňou otriasla, ale zároveň ju vyslobodila.

No počas dvanástich mesiacov, ktoré uplynuli od pizze s Matthewom, Robin došlo, že namiesto rozvodu „bez určenia viny“ má jej bývalý manžel pocit, že koniec manželstva je len a len Robinina vina, a je odhodlaný prinútiť ju za to zaplatiť v emocionálnej aj finančnej rovine. Spoločný účet, na ktorom bol uložený príjem z predaja ich starého domu, bol zmrazený, kým sa právnici hádali, koľko môže Robin očakávať, keďže zarábala oveľa menej ako Matthew a – ako dôrazne naznačoval posledný list – vydala sa zaňho len preto, aby získala peňažné výhody, aké by sama nikdy nedosiahla.

Každý list od Matthewovho právnika v nej vyvolával stres, hnev a smútok. Nechcela počúvať, ako jej vlastná právnička vysvetľuje, že Matthew sa ju snaží prinútiť, aby míňala peniaze, ktoré nemá, na právnické škriepky, a plytvala časom aj zdrojmi, aby napokon dosiahol, že odíde takmer s prázdnyimi rukami.

„Ešte som nezažila taký nepríjemný rozvod bezdetného manželstva,“ povedala jej právnička, čím ju vôbec nepotešila.

Matthew zaberá v jej hlave takmer toľko miesta, ako keď boli ešte manželia. Mala pocit, že hoci ich celkom odlišné nové životy delí veľká vzdialenosť a ticho, dokáže mu čítať myšlienky. Nikdy nevedel prehrávať. Aj z tohto trápne krátkeho manželstva musel vyjsť ako víťaz so všetkými peniazmi a onálepkovať Robin ako príčinu rozpadu ich vzťahu.

Iste, toto všetko sa dostatočne podpisovalo pod jej momentálnu náladu, no existoval ešte jeden dôvod, ten neprípustný, a Robin sa na seba hnevávala, že sa preň zožiera.

Stalo sa to deň predtým v kancelárii. Saulovi Morrisovi, najnovšiemu agentúrnemu spolupracovníkovi, bolo treba preplatiť výdavky, takže keď odprevadila Chlpáčika naspäť do rodinného domu vo Windsore, vrátila sa naspäť na Denmark Street.

Morris pracoval pre agentúru šesť týždňov. Bol to bývalý policajt a nesporne pekný muž s čiernymi vlasmi a jasnomodrými očami, no niečo na ňom liezlo Robin na nervy. V rozhovoroch s ňou mal vo zvyku zjemňovať hlas, aj pri tých najbežnejších témach trúsil šibalské poznámky a príliš osobné komentáre a nenechal bez povšimnutia žiadny dvojzmysel. Robin preklíňala ten deň, keď zistil, že sa práve rozvádza, lebo zjavne nadobudol pocit, že je to živná pôda očakávanej dôvernosti.

Dúfala, že stihne prísť z Windsoru, skôr ako odíde nová sekretárka Pat Chaunceyová, no bolo už desať minút po šiestej, keď konečne vyšla po schodoch a našla Morrisa čakať pred zamknutými dverami.

„Prepáč,“ povedala. „Boli hrozné zápchy.“

Vyplatila mu hotovosť z nového trezoru a potom mu stroho oznámila, že už musí ísť domov, no on sa na ňu nalepil ako žuvačka do vlasov a začal

jej vykladať o najnovších nočných esemeskách od svojej bývalej. Robin sa snažila pôsobiť zdvorilo, no zároveň odmerane, až kým nezazvonil telefón na jej starom stole. Za normálnych okolností by počkala, kým sa zapne odkazovač, ale fakt túžila ukončiť rozhovor s Morrisom.

„Prepáč, musím to zdvihnúť,“ povedala. „Pekný večer.“ A zdvihla slúchadlo.

„Strikeova detektívna agentúra, pri telefóne Robin.“

„Ahoj, Robin,“ ozval sa trocha zastretý ženský hlas. „Je tam šéf?“

Robin sa s Charlotte Campellovou zhovárala iba raz pred tromi rokmi, takže bolo možno trocha prekvapivé, že ihneď vedela, kto je na linke. Tých niekoľko Charlottiných slov odvtedy analyzovala priam až do absurdnej miery. V Charlottinom hlase zachytila veselý podtón, akoby jej pripadala smiešna. Rovnako hľbala aj nad tým, že ju Charlotte nenútene oslovila krstným menom a označila Strikea za „šéfa“.

„Nie, žiaľ, nie je,“ odvetila Robin do telefónu, načiahla sa po pero a srdce sa jej rozbúchalo trocha rýchlejšie. „Mám mu niečo odkázať?“

„Mohla by si ho požiadať, aby zavolať Charlotte Campellovej? Mám niečo, čo chce. Moje číslo pozná.“

„Pravdaže,“ odvetila Robin.

„Ďakujem veľmi pekne.“ Charlottin hlas znel ešte vždy pobavene. „Maj sa.“

Robin svedomito zapísala: „Volala Charlotte Campellová, niečo pre teba má.“ Odkaz položila Strikeovi na stôl.

Charlotte bola jeho bývalá snúbenica. Rozišli sa pred tromi rokmi presne v deň, keď Robin nastúpila do agentúry ako dočasná pracovníčka. Aj keď Strike túto tému nerád rozoberal, Robin vedela, že spolu chodili šestnásť rokov (Strike nikdy nezabudol zdôrazniť, že „s prestávkami“, lebo vo vzťahu veľa rás zakopli, kým sa napokon nadobro rozišli), Charlotte sa dva týždne po tom, ako ju Strike opustil, zasnúbila so svojím súčasným manželom a stala sa matkou dvojčiek.

Robin však vedela aj iné veci, lebo po odchode od manžela bývala päť týždňov v hosťovskej izbe u dvoch Strikeových najlepších priateľov Nicka a Ilsy. Robin a Ilsa sa za ten čas spriatelili a odvtedy pravidelne chodievali na pohárik alebo na kávu. Ilsa sa netajila vierou a nádejou, že Strike a Robin

si jedného dňa – pokiaľ možno už čoskoro – uvedomia, že sú „pre seba ako stvorení“. Robin ju často žiadala, aby sa zdržala očividných narážok, a vyhlasovala, že im obom nanajvyššie vyhovuje priateľstvo a pracovný vzťah, no Ilsa sa nedala presvedčiť.

Robin mala Ilsu veľmi rada, ale naozaj si želala, aby nová priateľka pustila z hlavy, že by ju mohla dať so Strikeom dokopy. Cítila sa trápne pri predstave, že podľa Strikea má možno aj ona svoj podiel viny na Ilsiných pravidelných pokusoch o stretnutia vo štvorici, ktoré čoraz väčšími pripomínali dvojité rande. Strike odmietol účasť na posledných dvoch podobných schôdkach. Vzhľadom na množstvo práce v agentúre bol akýkoľvek spoločenský život náročný, no Robin mala aj tak nepríjemný pocit, že Strike presne vie, o čo Ilse v skutočnosti ide. Keď si spomenula na svoj život v manželstve, bola si istá, že k slobodným ľuďom nikdy nepristupovala tak ako teraz Ilsa k nej: s veselým nezaujmom o ich pocity a občas s neobratnými pokusmi riešiť ich vzťahy.

Ilsa sa pokúšala presvedčiť Robin, aby sa rozhovorila o Strikeovi, a tak jej porozprávala všetko o Charlotte. Robin mala pocit viny, lebo rozhovory o Charlotte ukončovala iba zriedka, aj keď sa po každom z nich cítila, akoby sa práve prejedla nezdravého jedla: bolo jej zle a želala si, aby nabudúce dokázala odolať.

Vedela napríklad o mnohých ultimátach typu „ja alebo armáda“, dvoch pokusoch o samovraždu („Ten na Arrane nebol ozajstný“, vyhlásila jedovato Ilsa. „Čistá manipulácia.“) a zhruba desiatich dňoch núteného pobytu na psychiatrickej klinike. Počúvala príbehy, ktorým Ilsa dávala názvy ako lacným trilerom: Noc s nožom na chlieb, Incident s čiernymi čipkovými šatami a Zakrvavený odkaz. Vedela, že podľa Ilsy je Charlotte zlá, nie šibnutá, a najhoršie hádky medzi Ilsou a jej manželom Nickom sa týkali práve Strikeovej bývalej, „ktorá by z toho bola nadšená“, dodala Ilsa.

A teraz Charlotte zavolała do kancelárie a chcela, aby sa jej Strike ozval. Hladná a vyčerpaná Robin sedela pred reštauráciou Pizza Express a znova uvažovala nad tým telefonátom, ako keď si človek jazykom prechádza po afte. Ak telefonovala do kancelárie, zjavne netušila, že Strike je

v Cornwalle so smrteľne chorou tetou, čo naznačovalo, že nie sú v kontakte. Na druhej strane, Charlottin mierne pobavený tón naznačoval spojenectvo medzi ňou a Strikeom.

Robin zavibroval mobil položený na sedadle spolujazdca pri vrecúšku s mandľami. Vzala ho do ruky, vďačná za čokoľvek, čo by ju mohlo rozptýliť, a uvidela správu od Strikea.

Si hore?

Nie, odpísala Robin.

Ako očakávala, mobil začal hneď zvoniť.

„Ani by si nemala byť,“ vyhlásil bez okolkov Strike. „Určite si hotová. Ako dlho si sledovala Chlpáčika? Tri týždne v kuse?“

„Ešte vždy ho sledujem.“

„Čože?“ zatahol nespokojne Strike. „Si v Glasgowe? Kde je Barclay?“

„V Glasgowe. Bol na mieste, ale Chlpáčik nenastúpil do lietadla. Namiesto toho sa odviezol do Torquay. Práve sa napcháva pizzou. Som pred reštauráciou.“

„Čo, dopekla, robí v Torquay, keď má milenkú v Škótsku?“

„Prišiel za svojou prvou rodinou,“ odvetila Robin. Kiežby videla, ako sa Strike tváril, keď mu prezradila zvyšok. „Je bigamista.“

Po jej slovách zavládlo absolútne ticho.

„O šieste som bola pred domom vo Windsore,“ vysvetlila Robin. „Čakala som, že ho budem sledovať na letisko v Standstede, odprevaďím ho do lietadla a dám Barclayovi vedieť, že je na ceste, ibaže vôbec nešiel na letisko. V panike vybehol z domu, odviezol sa do skladu, vošiel doň aj so svojou aktovkou a vyšiel s celkom inou batožinou a bez príčesku. Potom sa odviezol sem.“

„Naša klientka vo Windsore sa čoskoro dozvie, že z právneho hľadiska nie je vydatá,“ povedala Robin. „Chlpáčik žije so svojou manželkou v Torquay už dvadsať rokov. Vyspovedala som susedov. Predstierala som,

že robím prieskum. Jedna zo žien z tej istej ulice mu dokonca bola na svadbe. Vravela, že Chlpáčik veľa pracovne cestuje, ale je to milý človek. Vraj zbožňuje svojich synov.

Má dvoch dospievajúcich chlapcov,“ pokračovala Robin, lebo Strike ešte vždy ohromene mlčal. „Obaja študujú a vyzerajú, akoby mu z oka vypadli. Jeden z nich včera spadol z motorky – toto všetko som dostala zo susedky –, má ruku v sadre a vyzerá celý dotlčený a dorezaný. Chlpáčik sa o tej nehode zrejme dozvedel, a tak utekal sem namiesto do Škótska.

Chlpáčik tu žije pod menom Edward Champion, nie John... Ukázalo sa, že John je jeho druhé meno. Vyhľadala som si ho v záznamoch na internete. S prvou manželkou a synmi bývajú vo fakt peknej vile s výhľadom na more a obrovskou záhradou.“

„Dočerta,“ zahundral Strike. „Takže naša tehotná priateľka v Glasgowe...“

„... by pani Championová z Windsoru mala trápiť najmenej,“ dopovedala Robin. „Vedie trojitý život. Dve manželky a milienka.“

„A vyzerá ako plešivejúci paván. Každý z nás má teda nádej... Vravela si, že práve večeria?“

„Šiel na pizzu s manželkou a deťmi. Parkujem vonku. Predtým sa mi nepodarilo odfotiť ho so synmi a chcem to skúsiť, lebo ho prezradia. Minichlpáčikovia, presne ako tí dvaja vo Windsore. Ako podľa teba vysvetľuje svoju neprítomnosť?“

„Povie, že bol na ropnej plošine?“ nadhodil Strike. „V zahraničí? Na Strednom východe? Možno preto si dáva taký pozor, aby bol vždy opálený.“

Robin si vzdychla.

„Klientka bude zdrvená.“

„Rovnako ako milienka v Škótsku,“ dodal Strike. „To dieťa sa má čoskoro narodiť.“

„Má neskutočne konzistentný vkus,“ povedala Robin. „Keby si postavil manželku z Torquay, manželku z Windsoru a milienku z Glasgowa vedľa seba, vyzerali by ako tá istá žena v dvadsaťročných intervaloch.“

„Kde prespíš?“

„V Travelodge alebo v nejakom penzióne.“ Robin znova zazívala. „Teda ak nájdem niečo voľné uprostred dovolenkovej sezóny. Odšoférovala by som to naspäť do Londýna, ale som vyčerpaná. Som hore už od štvrtrej a včera som mala desaťhodinový pracovný deň.“

„Nešoféruj a neprespi v aute,“ vyhlásil Strike. „Niekde sa ubytuj.“

„Ako sa má Joan?“ opýtala sa Robin. „Ak chceš zostať v Cornwalle dlhšie, nejakto to v agentúre zvládneme.“

„Kým sme všetci u nej, nechce sedieť na zadku. Ted súhlasí, že potrebuje pokoj. O niekoľko týždňov ju prídem opäť pozrieť.“

„Voláš, lebo si chcel vedieť, čo je nové s Chlpáčikom?“

„Vlastne som ti volal pre niečo, čo sa práve stalo. Pred chvíľou som vyšiel z krčmy...“

Niekoľkými výstižnými vetami opísal stretnutie s dcérou Margot Bamboroughovej.

„Práve som si ju vyhľadal,“ povedal. „Margot Bamboroughová, dvadsaťdeväťročná lekárka, vydatá, ročná dcéra. Po práci vyšla zo svojej ordinácie v Clerkenwelli. Vravela, že ešte skočí na pohárik s kamarátkou a potom pôjde domov. Krčma sa nachádzala päť minút pešo odtiaľ. Kamarátka čakala, ale Margot neprišla a už nikdy ju nikto nevidel.“

Rozhostilo sa ticho. Robin ešte vždy upierala zrak na okno pizzerie.

„A jej dcéra sa domnieva, že takmer o štyri desaťročia neskôr zistíš, čo sa stalo?“

„Zjavne prikladala veľký význam náhode, že ma uvidela v krčme hneď po tom, ako jej nejaké médium povedalo, že sa dočká ‚vnuknutia‘.“

„Hm,“ zamrmlala Robin. „A aká je *podľa teba* šanca, že po takom dlhom čase zistíš, čo sa stalo?“

„Malá až žiadna,“ pripustil Strike. „Na druhej strane, pravda je tam niekde. Človek sa nemôže len tak vypariť.“

Robin zachytila v jeho hlase známy tón, ktorý naznačoval úvahy o otázkach a možnostiach.

„Takže sa s tou dcérou zajtra znova stretneš?“

„O nič nejde, alebo áno?“ prehodil Strike.

Robin neodpovedala.

„Viem, čo si myslíš,“ vyhlásil obranným tónom. „Citovo rozrušená osoba – médium – situácia zrelá na to, aby ju niekto zneužil.“

„Nenaznačujem, že by si ju zneužil *ty*...“

„Tak potom si ju môžem aspoň vypočuť, no nie? Na rozdiel od mnohých iných ľudí si nevezmem jej peniaze za nič. A keď vyčerpám všetky možnosti...“

„Poznám ťa,“ prerušila ho Robin. „Čím menej zistíš, tým viac ťa to bude zaujímať.“

„Ak nedosiahnem výsledky v rozumnom čase, zrejme budem mať dočinenia s jej manželkou. Sú lesbičky,“ vysvetlil. „Manželka je psycholo...“

„Cormoran, zavolám neskôr,“ skočila mu do reči Robin. Nečakala na odpoveď, zrušila hovor a hodila mobil naspäť na sedadlo spolujazdca.

Chlpáčik práve ležérne vyšiel z reštaurácie spolu s manželkou a synmi. Zahĺbení do rozhovoru s úsmevom vykročili k autu, ktoré parkovalo päť miest za jej Land Roverom. Robin vzala do rúk fotoaparát, a keď sa rodina priblížila, urobila množstvo fotiek.

Keď prechádzali popri Land Roveri, fotoaparát už mala na kolenách, skláňala sa nad mobilom a predstierala, že esemeskuje. V spätnom zrkadle sledovala, ako Chlpáčikova rodina nasadla do Range Rovera a odfrčala do vily pri mori.

Robin znova zazívala, vzala do ruky mobil a zavolala Strikeovi.

„Máš, čo si chceš?“ opýtal sa.

„Hej,“ prisvedčila Robin a s mobilom pri uchu jednou rukou kontrolovala fotky. „Mám zopár ostrých záberov, na ktorých je so synmi. Bože, ten má silné gény. Všetky štyri deti vyzerajú presne ako on.“

Odložila fotoaparát naspäť do tašky.

„Uvedomuješ si, že som len zo dve hodiny cesty od St. Mawes?“

„Skôr tri,“ povedal Strike.

„Ak chceš...“

„Určite nechceš ísť až sem a potom naspäť do Londýna. Práve si mi povedala, že si hotová.“

Robin však vedela, že sa mu ten nápad pozdáva. Do Cornwallu šiel vlakom, taxíkom a trajektom, lebo odkedy prišiel o nohu, dlhé cesty preňho neboli ani ľahké, ani ktovieako príjemné.

„Rada by som sa stretla s tou Annou. Potom by som ťa mohla odviezť naspäť.“

„No, ak si o tom presvedčená, bolo by to skvelé.“ V Strikeovom hlase teraz zaznievala radosť. „Ak sa toho ujmeme, mali by sme na tom pracovať spolu. Keďže ide o odložený prípad, budeme sa musieť prehrýzť obrovským množstvom informácií a zdá sa, že si dnes uzavrela Chlpáčika.“

„Áno,“ vzdychla si Robin. „Je po všetkom. Zostáva už len zničiť poltucta životov.“

„Ty si nikomu život nezničila,“ utešoval ju Strike. „To má na svedomí on. Čo je lepšie? Ak sa o tom všetky tri ženy dozvedia teraz alebo až po jeho smrti, keď to spôsobí obrovský bordel?“

„Viem.“ Robin zasa zazívala. „Chceš, aby som prišla do domu v St. M...“ Strikeovo „nie“ bolo rýchle a rázne.

„Anna a jej partnerka bývajú vo Falmouthe. Stretneme sa tam. Cesta tam potrvá kratšie.“

„Okej,“ súhlasila Robin. „O koľkej tam mám byť?“

„Stíhaš o pol dvanástej?“

„Určite,“ prisvedčila.

„Napíšem ti, kde sa stretneme. A teraz si choď ľahnúť.“

Robin otočila kľúčom v zapaľovaní a uvedomila si, že sa jej dosť zlepšila nálada. Keď cúvala z parkoviska, vedome potlačila úsmev, akoby ju pozorovali členovia prísnej poroty vrátane Ilsy, Matthewa a Charlotte Campbellovej.

4

*Z dvoch otcov vzišli, jednej matere,
no odlišný vzhľad mali, maniere...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Na druhý deň ráno sa Strike zobudil tesne pred piatou. Cez Joanine tenké závesy už prúdilo svetlo. Každá noc strávená na pohovke z konského vlásia potrestala inú časť jeho tela a dnes mal pocit, akoby ho niekto udrel do obličky. Načiahol sa po mobil, pozrel sa, koľko je hodín, došlo mu, že je príliš ubolený, takže už nezaspí, a tak sa posadil.

Zhruba minútu sa natáhal a škriabal pod pazuchami, kým sa jeho oči prispôbili čudným tvarom, ktoré sa črtali v prítmí Joaninej a Tedeovej obývačky. Potom si znova vygooglil Margot Bamboroughovú, a keď zbežne preskúmal fotku usmievavej lekárky so široko posadenými očami a vlnitými vlasmi, začal listovať vo výsledkoch vyhľadávania, až kým o nej nenašiel zmienku na stránke venovanej sériovým vrahom. Bol tam dlhý článok spretrený fotografiami Dennisa Creeda z rôznych období: od pekného kučeravého svetlovlasého batoľaťa až po policajný záber štíhleho muža so zmyselnými ústami a veľkými štvorhrannými okuliarmi.

Strike si vyhľadal stránku internetového kníhkupectva, kde našiel opis života sériového vraha publikovaný v roku 1985 pod názvom *Démon z Paradise Parku*. Napísal ho uznávaný investigatívny novinár, ktorý už zomrel. Creedova nevýrazná tvár bola na obálke vytlačená farebne a za ňou sa črtali prízračné černobiele fotografie siedmich žien, ktoré mučil a zabil. Tvár

Margot Bamboroughovej medzi nimi nebola. Strike si objednal knihu z druhej ruky za jednu libru a dal si ju doručiť do kancelárie.

Zapojil mobil naspäť do nabíjačky, pripol si protézu, načiahol sa po cigarety a zapaľovač, obišiel súpravu vratkých stolíkov so sušenými kvetmi vo váze a dával pozor, aby nezhodil zo steny ani jeden okrasný tanierik. Vyšiel z dverí a zišiel po troch schodoch do kuchyne. Od čias jeho detstva tam bolo linoleum, ktoré ho teraz chladilo ako ľad na zostávajúcej nohe.

Urobil si hrnček čaju a vyšiel zo zadných dverí iba v tričku a boxerkách, aby si mohol vychutnať skorý ranný chlad. Oprel sa o múr domu, vdýchol vzduch plný soli, fajčil a myslel na stratené matky. Za posledných desať dní sa v myšlienkach často vracal k Lede, ktorá sa od Joan líšila ako mesiac od slnka.

„Už si skúšal cigarety, Cormy?“ opýtala sa ho raz roztržito z oblaku modrého dymu, ktorý sama vyfukovala. „Nie je to zdravé, ale... Bože, mám to fakt rada.“

Ľudia sa občas pýtali, prečo sa o rodinu Ledy Strikeovej nikdy nezaujímal sociálka. Odpoveď bola, že Leda sa nikdy nikde nezdržala tak dlho, aby sa na ňu niekto zameral. Jej deti často chodili do školy len niekoľko týždňov a potom ju zasa nadchlo niečo nové a celá rodina odišla do nového mesta. Prespávali v squatoch, na dlážke u priateľov alebo si občas niečo prenajali. Jediný, kto o všetkom vedel a mohol kontaktovať sociálku, boli Ted a Joan – jediný pevný bod v životoch oboch detí. Možno sa Ted bál, že si pokazí vzťah so svojou vzdorovitou sestrou, možno mala Joan strach, že by jej deti neodpustili, no v každom prípade to nikdy neurobili.

Jedna z najjasnejších spomienok zo Strikeovho detstva bola zároveň aj jednou z tých zriedkavých situácií, keď sa rozplakal. Leda sa práve bez ohlásenia vrátila len šesť týždňov po tom, ako nastúpil do základnej školy v St. Mawes, a zostala v nemom úžase, že bez nej urobili taký definitívny krok a prihlásili ho do školy. Nahnevaná odvieďla Strikea aj so sestrou rovno na trajekt a cestou im sľubovala všelijaké lákadlá v Londýne. Strike plakal a snažil sa jej vysvetliť, že s Daveom Polworthom mali ísť cez víkend

skúmať jaskyne, ktoré možno jestvovali iba v Daveovej fantázii, ale Strikeovi aj tak pripadali rovnako skutočné.

„Uvidíš aj jaskyne,“ slúbila mu Leda, ktorá ho cestou vlakom do Londýna napchávala sladkosťami. „Čoskoro uvidíš aj toho svojho... Sľubujem.“

„Davea,“ vzlykal Strike. „Volá sa Da-dave.“

Nemysli na to, prikázal si Strike a zapálil si druhú cigaretu od končeka prvej.

„Stick, veď tam v tých boxerkách na smrť prechladneš!“

Obzrel sa. Jeho sestra stála vo dverách zakrútená vo vlnenom župane a obutá v papučkách z ovčej vlny. Fyzicky sa na seba vôbec nepodobali, takže ľudia nemohli uveriť, že sú príbuzní, nieto ešte nevlastní súrodenci. Lucy bola drobná, svetlovlasá a ružolíca a dosť sa ponášala na otca, takisto hudobníka, ktorý nebol ani zďaleka taký slávny ako Strikeov otec, ale mal oveľa väčší záujem udržiavať kontakt so svojím dieťaťom.

„Bré ráno,“ povedal, no Lucy už stihla zmiznúť. Vrátila sa s jeho nohavcami, mikinou, topánkami a ponožkami.

„Luce, nie je zima...“

„Dostaneš zápal pľúc. Obleč sa!“

Rovnako ako Joan, aj Lucy si bola absolútne istá vlastným úsudkom, pokiaľ išlo o najlepšie záujmy jej najbližších. Strike sa zachoval celkom zdvorilo, keďže sa mal v ten deň vrátiť do Londýna. Vzal si nohavice a obliekol sa. Nešíkovne balansoval na jednej nohe a riskoval, že spadne na štrkový chodník. Kým si natiahol ponožku a obul topánku na ozajstnú nohu, Lucy uvarila obom čerstvý čaj.

„Ani ja som nemohla spať,“ povedala, podala mu hrnček a sadla si na kamennú lavičku. Prvý raz za celý týždeň boli úplne sami. Lucy bola ustavične s Joan a trvala na tom, že bude variť a upratovať. Teta si však nevedela predstaviť, že by mala sedieť, keď má plný dom hostí, a tak sa držala pri nej a všetkých obskakovala. V tých zriedkavých chvíľach, keď Joan niekam odišla, bol s Lucy zvyčajne aspoň jeden z troch synov. Jack sa chcel zhovárať so Strikeom, zvyšní dvaja väčšinou s niečím otravovali Lucy.

„Hrozné, nie?“ Lucy sa zadívala na trávnik a Tedove starostlivo upravené kvetinové záhony.

„Hej,“ vzdychol si Strike. „Ale držme si palce. Chemoterapia...“

„Tá ju nevylieči. Len predĺži... pre...“

Lucy pokrútila hlavou a utrela si oči pokrčeným kúskom toaletného papiera, ktorý vytiahla z vrecka na župane.

„Volávam jej dvakrát za týždeň už takmer dvadsať rokov, Stick. Toto miesto je pre našich chlapcov ako druhý domov. Je to jediná matka, akú som kedy poznala.“

Strike vedel, že by sa nemal dať vyprovokovať, ale neovládol sa. „Myslíš okrem našej ozajstnej matky.“

„Leda nebola moja matka,“ vyhlásila chladne Lucy. Strike ju ešte nepočul povedať to takto priamo, aj keď to často naznačovala. „Nepovažujem ju za svoju matku od svojich štrnástich rokov. Vlastne už skôr. *Joan* je moja matka.“

Keď Strike neodpovedal, pokračovala: „Ty si si vybral Ledu. Viem, že Joan ľúbiš, ale každý z nás k nej má iný vzťah.“

„Netušil som, že je to súťaž,“ utrúsil Strike a načiahol sa po ďalšiu cigaretu.

„Len ti vravím, čo cítim!“

A vravíš aj to, čo cítim ja.

Za týždeň nedobrovoľne strávený v Lucinej spoločnosti si Strike zo sestriných úst vypočul už niekoľko pichľavých komentárov o tom, ako zriedka chodieval na návštevy. Prehltol všetky podráždené odpovede. Jeho hlavným cieľom bolo odísť bez toho, aby sa s niekým pohádal.

„Vždy som neznášala, keď Leda prišla a vzala nás preč,“ pokračovala Lucy, „ale ty si si šiel rád.“

Neuniklo mu, že to konštatovala rovnako ako Joan, bez náznaku otázky.

„Nie vždy som odchádzal rád,“ namietol Strike. Myslel na trajekt, Davea Polwortha a pašerácke jaskyne, ale Lucy mala zjavne pocit, že sa ju snaží o niečo okradnúť.

„Chcem len povedať, že ty si prišiel o matku pred mnohými rokmi. A teraz ja... možno prídem... o tú svoju.“

Znova si utrela oči vlhkým toaletným papierom.

Strike s boľavými krížami a očami červenými od únavy mlčky stál a fajčil. Vedel, že Lucy by najradšej navždy vymazala Ledu zo svojej mysle, a keď si občas spomenul na všetko, čomu ich Leda vystavila, celkom ju chápal. Dnes ráno sa však Ledin prízrak vznášal okolo neho spolu s cigaretovým dymom. V duchu počul, ako sestre hovorí: „Len sa vyplač, zlatko, vždy to pomáha.“ Alebo: „Podaj mame cigu, Cormy.“ Nedokázal ju nenávidieť.

„Nemôžem *uveriť*, že si šiel včera večer von s Daveom Polworthom,“ vyhlásila zrazu Lucy. „V posledný večer!“

„Joan ma v podstate vyhodila z domu,“ odsekol podráždene Strike. „Davea zbožňuje. V každom prípade sa o pár týždňov vrátim.“

„Naozaj?“ Na Luciných mihalniciach sa leskli slzy. „Alebo budeš zahľbený do nejakého prípadu a skrátka zabudneš?“

Strike vyfúkol dym do čoraz svetlejšieho vzduchu s modrastým nádychom, ktorý predznamenáva východ slnka. Nad strechami domov na kopci Hillhead celkom napravo bolo čoraz jasnejšie vidieť hranicu medzi oblohou a vodou na horizonte.

„Nie, nezabudnem,“ odvetil.

„V krízových situáciách si dobrý,“ pokračovala Lucy. „To nepopieram, ale zjavne máš problém s dlhodobjšími záväzkami. Joan bude potrebovať podporu celé mesiace, nielen vtedy...“

„Viem, Luce,“ prerušil ju Strike, ktorý sa prestával ovládať. „Neuveríš, ale viem, čo je choroba a liečba...“

„Nuž, áno,“ povedala Lucy. „Keď bol Jack v nemocnici, bol si skvelý, ale keď je všetko v poriadku, skrátka sa neobťažuješ...“

„Pred dvoma týždňami som vzal Jacka na výlet. O čom to...?“

„Nedal si si ani tú námahu, aby si prišiel na oslavu Lukeových narodenín! Povedal všetkým svojim priateľom, že tam budeš...“

„No, to nemal robiť, lebo som ti do telefónu *jasne* povedal...“

„Povedal si, že sa pokúsiš...“

„Nie, *ty* si povedala, že sa pokúsim,“ namietol Strike a napriek najlepším úmyslom sa v ňom dvíhal hnev. „*Ty* si povedala, že ak budem môcť, určite

prídem. No nemohol som prísť. Upozornil som ťa na to vopred a nie je moja vina, ak si Lukeovi povedala niečo iné...“

„Cením si, že Jacka občas niekam vezmeš,“ skočila mu do reči Lucy, „ale nikdy ti nenapadlo, že by bolo milé, keby s vami mohli ísť aj zvyšní dvaja? Adam *plakal*, keď sa Jack vrátil domov z War Rooms! A potom si prišiel sem,“ pokračovala Lucy, akoby sa rozhodla, že keď už začala, povie všetko, čo má na srdci, „a priniesol si darček iba pre Jacka. A čo Luke a Adam?“

„Keď mi Ted zavolať a povedal o Joan, hneď som sa vydal na cestu. Tie odznaky som odložil pre Jacka, takže som ich skrátka vzal so sebou.“

„Čo myslíš, ako sa potom Luke a Adam cítia? Jasně, že si myslia, že ich nemáš tak rád ako Jacka!“

„Nemám,“ odsekol Strike, ktorý sa už neovládal. „Adam je ufňukaný malý smrad a Luke je totálny kretén.“

Zahasil cigaretu o múr, odhodil ohorok do živého plota a vrátil sa dovnútra, zatiaľ čo Lucy lapala po dychu ako ryba na suchu.

V tmavej obývačke Strike narazil rovno do súpravy stolíkov. Váza so sušenými kvetmi sťažka dopadla na vzorovaný koberec, a kým si uvedomil, čo robí, protézou rozdrvil krehké stonky a hlávky kvetov tenké ako papier. Ešte vždy sa snažil upratať úlomky, keď Lucy mlčky prešla popri ňom k dverám vedúcim na schodisko. Vyžaroval z nej materinský hnev. Strike vrátil prázdnu vázu naspäť na stolík, počkal, kým za sebou Lucy zatvorila dvere izby, a potom vytočený zamieril nahor do kúpeľne.

Bál sa použiť sprchu, aby nezobudil Teda a Joan. Vymočil sa, spláchol, a až potom si spomenul, aký hlučný je starý záchod. Snažil sa poumývať vlačnou vodou a nádrž sa zatiaľ naplňala, pričom hučala ako miešačka. Strike si pomyslel, že ak to niekto prespal, zrejme je nadrogovaný.

A naozaj, len čo otvoril dvere kúpeľne, ocitol sa tvárou v tvár Joan. Teta mu siahala sotva po hrud. Sklopil zrak na jej rednúce sivé vlasy a zachytil pohľad jej nezábudkovomodrých očí, ktoré vekom vybledli. Jej prešívany červený župan s ozdobným zapínaním pôsobil slávnostne a dôstojne ako japonské kimono.

„Bré ráno,“ pozdravil ju Strike. Snažil sa, aby to vyznelo veselo, ale podarila sa mu len falošná žoviálnosť. „Dúfam, že som ťa nezobudil.“

„Nie, nie, už som bola hore. Ako sa má Dave?“ opýtala sa.

„Skvele,“ odvetil úprimne Strike. „Páči sa mu v novej práci.“

„A čo Penny a dievčatá?“

„Hej, tešia sa, že sa vrátili do Cornwallu.“

„To je dobre,“ povedala Joan. „Daveova mama vravela, že Penny možno nebude chcieť odísť z Bristolu.“

„Nie, všetko dopadlo dobre.“

Dvere za Joan sa otvorili. Stál v nich Luke v pyžame a ostentatívne si šúchal oči.

„Zobudili ste ma,“ povedal Strikeovi a Joan.

„Ach, prepáč, zlatko,“ odvetila Joan.

„Môžem si dať Coco Pops?“

„Pravdaže áno,“ súhlasila láskavo Joan.

Luke zbehol na prízemie. Dupotal po schodoch tak, aby narobil čo najviac hluku. Neprešla ani minúta, a už utekal naspäť k nim so škodordostným výrazom na pehavej tvári.

„Starká, strýko Cormoran ti polámal kvety.“

Ty malý sráč.

„Hej, prepáč. Tie sušené,“ povedal Strike Joan. „Zhodil som ich. Váza je v poriadku...“

„To nič.“ Joan vykročila k schodom. „Prinesiem metlu na koberec.“

„Nie,“ vyhrkol Strike. „Už som...“

„Po celom koberci sú ešte kúsky,“ prerušil ho Luke. „Zašliapol som ich.“

A teraz zašliapnem ja teba, ty kretén.

Strike a Luke nasledovali Joan naspäť do obývačky. Strike nástojil, že si od Joan vezme metličku na koberec, prastarý krehký prístroj, ktorý vlastnila od 70. rokov. Kým zametal, Luke stál v kuchynských dverách, s úškrnom ho sledoval a pchal do seba Coco Pops. Keď Strike vyčistil koberec tak, že Joan bola spokojná, do skorej rannej zábavy sa zapojili aj Jack a Adam. Spolu s nimi zišla nadol aj Lucy s kamennou tvárou, ktorá sa už stihla obliecť.

„Pôjdeme dnes na pláž, mami?“

„Pôjdeme si zaplávať?“

„Môžem ísť na loď so strýkom Tedom?“

„Sadni si,“ povedal Strike Joan. „Prinesiem ti šálku čaju.“

Lucy to však už medzitým urobila. Podala Joan hrnček, zazrela na Strikea, vrátila sa do kuchyne a cestou odpovedala na otázky svojich synov.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Ted, ktorý sa došuchtal nadol ešte v pyžame, zmätený skorou rannou aktivitou.

V minulosti bol takmer rovnako vysoký ako Strike, ktorý sa naňho dosť ponášal. Husté kučeravé vlasy mal snehobiele a tmavohnedú tvár skôr popraskanú ako zvráskavenú, no ešte vždy bol mocný muž, aj keď sa trochu hrbil.

Joanina diagnóza mu však zjavne zasadila fyzický úder. Vyzeral doslova otrasený, trochu dezorientovaný a neistý.

„Len si balím veci, Ted,“ povedal Strike, ktorého zrazu premohla túžba odísť. „Pôjdem na prvý trajekt, aby som stihol skorý vlak.“

„Aha,“ zamrmlal Ted. „Vraciaš sa do Londýna?“

„Hej,“ prisvedčil Strike a hodil nabíjačku a dezodorant naspäť do športovej tašky, kde mal už úhladne uložené ostatné veci. „Vrátim sa však o niekoľko týždňov. Budeš ma priebežne informovať, však?“

„Nemôžeš odísť bez raňajok!“ vyhrkla ustarostene Joan. „Urobím ti sendvič...“

„Na jedlo je pre mňa priskoro,“ zaklamal Strike. „Mal som šálku čaju a dám si niečo vo vlaku. Povedz jej to,“ zamrmlal Tedovi, lebo Joan ho nepočúvala a už sa zberala do kuchyne.

„Joanie!“ zavolať Ted. „Nič nechce!“

Strike schmatol bundu zavesenú na stoličke a odniesol športovú tašku do haly.

„Mala by si si ešte ľahnúť,“ povedal Joan, keď sa s ním prišla rozlúčiť. „Naozaj som vás nechcel zobudiť. Odpočívaj, dobre? Nechaj pár týždňov mesto v rukách niekoho iného.“

„Kiežby si prestal fajčiť,“ povedala smutne.

Strike zvládol žartovne prevrátiť oči a potom ju objal. Zovrela ho ako vždy, keď Leda netrpezlivo čakala, kým ho bude môcť odvieť preč, a Strike

ju stisol rovnako silno a znova pocítil bolesť spojenú so svojou rozpoltenou oddanosťou, s tým, že bol bojiskom aj trofejou, a s tým, že musel pomeňovať niečo, čo sa nedalo zaradiť ani spoznať.

„Maj sa, Ted,“ povedal a objal aj strýka. „Zavolám ti, keď budem doma, a dohodneme sa na termíne ďalšej návštevy.“

„Mohol som ťa odviezť,“ ponúkol sa chabo strýko Ted. „Naozaj nechceš, aby som ťa odviezol?“

„Trajekt mám rád,“ zaklamal Strike. Pravdupovediac, po nerovných schodíkoch vedúcich na loď nedokázal prejsť bez pomoci prievozníka, no keďže vedel, že sa potešia, dodal: „Pripomína mi, ako ste nás v detstve brávali na nákupy do Falmouthu.“

Lucy ho naoko ľahostajne pozorovala z obývačky. Luke a Adam nechceli odísť od svojch Coco Pops, ale zadýchaný Jack vklzol do nevelkej haly. „Ďakujem za odznaky, strýko Corm.“

„Nemáš za čo,“ odvetil Strike a postrapatil chlapcovi vlasy. „Maj sa, Luce,“ zakričal. „Čoskoro sa uvidíme, Jack,“ dodal.

5

*Bol ticho, ale v jeho srdci zlosť
zas rástla, už mal povest' vznetlivca,
no v tejto chvíli všetka zúrivosť
a chmáry v črtách tváre stretli sa...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Do izby v penzióne, kde Robin strávila noc, sa ledva zmestila posteľ pre jedného a komoda. V rohu bolo zapojené chatrné umývadlo a steny zdobili svetlofialové tapety, ktoré boli podľa Robin nevkusné už aj v 70. rokoch. Posteľná bielizeň sa jej zdala mokrá a okno nedokonale zakrývala pomotaná žalúzia.

V ostrom svetle jedinej žiarovky, ktoré ani trocha netlmilo prútené tienidlo, pôsobil Robinin odraz vyčerpane a neupravené. Pod očami mala fialové kruhy. V ruksaku mala len to, čo so sebou nosila, vždy keď niekoho sledovala: pletenú čiapku, pod ktorú si v prípade potreby mohla skryť výrazné medené vlasy, slnečné okuliare, čisté tričko, kreditnú kartu a občianske preukazy na niekoľko rôznych mien. Čisté tričko, ktoré práve vytiahla z ruksaku, bolo príšerne pokrčené. Naliehavo si potrebovala umyť vlasy, ale na umývadle nebolo ani mydlo. Nevzala si so sebou ani zubnú kefku a pastu, lebo netušila, že strávi noc inde ako doma.

O ôsmej už bola znova na ceste. V Newton Abbote sa zastavila v drogérii a supermarkete Sainsbury's, kde si okrem základných hygienických potrieb a suchého šampónu kúpila aj malú lacnú fľaštičku kolínskej 4711. Na toailete v supermarkete si umyla zuby a aspoň trocha sa upravila. Kým si česala vlasy, prišla jej esemeska od Strikea.

Budem v kaviarni Palacio Lounge na námestí The Moor uprostred Falmouthu. Každý ťa tam odnaviguje.

Čím západnejšie Robin šoférovala, tým zelenšia a bujnějšía bola krajina. Keďže sa narodila v Yorkshire, bolo pre ňu nezvyčajné vidieť ešte v Torquay rásť palmy na anglickej pôde. Klukaté zelené cesty, hojnosť vegetácie a takmer subtropická zeleň boli prekvapením pre človeka, ktorý vyrástol na holých zvlnených slatinách a kopcoch. Naľavo občas zazrela more, ktoré vyzeralo ako živé striebro, široké a lesklé ako zrkadlové sklo. Pach soli sa miešal s citrusovou vôňou jej narýchlo kúpenej kolínskej. Napriek únave zistila, že nádherné ráno a predstava Strikea čakajúceho na konci cesty jej zlepšili náladu.

Do Falmouthu prišla o jedenástej. Snažila sa nájsť parkovacie miesto, a tak jazdila po uliciach plných turistov, okolo obchodov zahľtených plastovými hračkami a krčiem ozdobených vlajkami a farebnými kvetináčmi. Keď napokon zaparkovala rovno na širokom námestí The Moor s trhmi pod šírým nebom v srdci mestečka, zistila, že Falmouth ukrýva pod nánosom nevkusných letných lákadiel zopár nádherných budov z devätnásteho storočia. V jednej z nich sa nachádzala kaviareň s reštauráciou Palacio Lounge.

Stavba pripomínajúca starú súdnu budovu s vysokými stropmi a klasickým pôdorysom bola naschvál zariadená vo svojráznom štýle, ktorý zahŕňal kriklavé oranžové kvetované tapety, stovky gýčových obrazov v pastelových rámoch a vypchatú líšku v sudcovskom talári. Zákazníci, medzi ktorými prevládali študenti a rodiny, sedeli na nesúrodých stoličkách a ich hlasy sa ozývali v prázdnom priestore. Robin po niekoľkých sekundách zbadala v zadnej časti miestnosti mohutného namrzeného Strikea. Zjavne nebol nadšený, že sedí neďaleko dvoch rodín s malými deťmi v batikovaných tričkách, ktoré sa naháňali okolo stolov.

Keď sa k nemu prepletala pomedzi stoly, zazdalo sa jej, že chce vstať, aby ju mohol privítať, no ak to tak bolo, napokon zmenil názor. Vedela, ako vyzerá, keď ho bolí noha. Vrásky okolo úst mal hlbšie ako zvyčajne, ako-by zatínal zuby. Ak bola Robin v zrkadle v penzióne pred tromi hodinami

unavená a bledá, Strike bol totálne vyčerpaný. Jeho neoholená brada vyzerala špinavá a pod očami mal tmavomodré kruhy.

„Bré áno,“ povedal. Mal čo robiť, aby ho bolo počuť cez veselý krik hipisáckych detí. „Zaparkovala si v pohode?“

„Hneď za rohom,“ odvetila a sadla si.

„Vybral som toto miesto, lebo som mal pocit, že ho ľahko nájdeš,“ vysvetlil.

Malý chlapec im narazil do stola a Strikeova káva vyšplechla na tanier posiaty croissantovými odrobinkami. Chlapec odbehol.

„Čo si dáš?“

„Káva by mi dobre padla.“ Aj Robin sa snažila prehlásiť detské výkriky. „Čo je nové v St. Mawes?“

„Nič,“ odvetil Strike.

„Je mi to ľúto,“ povedala Robin.

„Prečo? Nie je to tvoja vina,“ zahundral Strike.

Robin si nepredstavovala, že sa dočká takéhoto privítania po dvaapoldinovej ceste, ktorú absolvovala, len aby ho mohla vyzdvihnúť. Zrejme na nej bolo vidieť podráždenosť, lebo Strike dodal: „Vďaka, že si prišla. Cením si to. *Ach, netvár sa, že ma nevidíš, trkvas,*“ dodal prísne, keď mladý čašník odkráčal, akoby si nevšimol jeho zdvihnutú ruku.

„Pôjdem k pultu,“ povedala Robin. „Aj tak potrebujem ísť na záchod.“

Kým sa vycikala a objednala si kávu od uponáhľaného čašníka, na ľavej strane hlavy jej začala pulzovať napätá bolesť. Keď sa vrátila k stolu, Strike sa tváril hrozivo, lebo deti vrieskali ešte hlasnejšie ako predtým a naháňali sa okolo nevšímavých rodičov, ktorí ich skrátka prekrikovali. Mysľou jej preblesol nápad, že by mu mohla odovzdať odkaz od Charlotte, no rýchlo ho zavrhla.

Hlavnou príčinou Strikeovej zlej nálady v skutočnosti bolo, že ho hrozne bolel kýpeť amputovanej nohy. Spadol pri nástupe na trajekt do Falmouthu. (*Ako totálny trt,* pomyslel si.) Musel totiž zostúpiť po nestabilných ošúchaných kamenných schodoch bez zábradlia a potom vyjsť na loď len s pomocou prievozníka, ktorý mu podal ruku. Strike vážil vyše sto kíl,

a keď sa pošmykol, bolo ťažké ho zachytiť. A presne to sa aj stalo. Výsledkom bolo, že ho teraz trápila hrozná bolesť.

Robin vytiahla z kabelky paracetamol.

„Bolí ma hlava,“ vysvetlila, keď zachytila Strikeov pohľad.

„To ma neprekvapuje,“ povedal nahlas a pozrel na rodičov, ktorí po sebe vrieskali, aby sa počuli cez prenikavé výkriky svojich detí. Nevnímali ho. Zišlo mu na um, že by mohol Robin požiadať o liek proti bolesti. Zrejme by tým však vyvolal otázky a obavy, ktorých mal za posledný týždeň viac než dosť, a tak radšej ďalej mlčky trpel.

„Kde je klientka?“ opýtala sa, keď zapila lieky kávu.

„Býva zhruba päť minút cesty autom odtiaľto. Ulica sa volá Wodehouse Terrace.“

V tej chvíli sa najmenšie z detí potklo a spadlo tvárou rovno na drevenú dlážku. Detský krik a ubolený plač dunel Robin v ušiach.

„Ach, Daffy!“ skríkla škreklavo jedna z batikovaných matiek. „Čo si to urobila?“

Dieťa malo krvavé ústa. Matka si čupla k stolu, hlasno ho pokarhala a potom sa ho snažila utíšiť. Jeho súrodenci a priatelia všetko dychtivo sledovali. Rovnako sa tvárili aj cestujúci na trajekte, keď Strike v to ráno spadol na zem.

„Má protézu,“ zakričal prievozník. Strike predpokladal, že aj preto, aby si nikto nemyslel, že za pád môže jeho nedbanlivosť. Jeho oznam však nijako nezmiernil Strikeove rozpaky ani záujem jeho spolucestujúcich.

„Pôjdeme?“ Robin už stála.

„Jasné,“ súhlasil Strike a načiahol sa po športovú tašku. Keď vstával, zvrátil tvár od bolesti.

„Sprosté decká,“ zamrmal a odkrival za Robin do slnečného svetla.

6

*Pôvabná dáma, srdcu z kameňa
by isto zželelo sa vášho trápenia.*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Wodehouse Terrace sa nachádzala na kopci s pekným výhľadom na záliv. Mnohé domy mali prerobené podkrovia, ale už z ulice bolo vidieť, že dom Anny a Kim prešiel zásadnejšou prestavbou. Namiesto strechy mal totiž niečo, čo vyzeralo ako hranatá sklená škatuľa.

„Kde pracuje Anna?“ opýtala sa Robin, keď kráčali hore schodmi k tmavomodrým vchodovým dverám.

„Netuším,“ odvetil Strike, „ale jej manželka je psychologička. Mal som dojem, že nie je nadšená z predstavy vyšetrovania.“

Stlačil zvonček. Ozvali sa kroky – zrejme na holej drevenej dlážke. Dvere otvorila doktorka Sullivanová. Vysoká svetlovláska mala na sebe džínsy a košelu, no bola bosá. Slniečné lúče sa jej odrážali od okuliarov. Prekvapene preniesla pohľad zo Strikea na Robin.

„Moja partnerka Robin Ellacottová,“ vysvetlil Strike.

„Aha.“ Kim sa zatvárila nespokojne. „Uvedomujete si... Pôjde len o informatívne stretnutie.“

„Robin sa v súvislosti s iným prípadom náhodou ocitla trochu vyššie na pobreží, takže...“

„Pokojne počkám v aute,“ povedala zdvorilo Robin, „ak sa chce Anna radšej pozhovárať iba s Cormoranom.“

„Nuž... Uvidíme, čo na to povie Anna.“

Kim odstúpila, aby mohli vojsť. „Rovno po schodoch do obývačky,“ dodala.

Dom bol očividne celý prerobený, a to vo vysokom štandarde. Všetko bolo z bieleného dreva a zo skla. Robin cez otvorené dvere videla, že spáľňa aj pracovňa sa presunuli na prízemie. V sklenej škatuli na poschodí, ktorú videli z ulice, bola kuchyňa spojená s jedálňou a obývačkou s úchvatným výhľadom na more.

Anna stála pri ligotavom drahom kávovare vo voľnej modrej bavlnenej kombinéze a bielych plátenných teniskách. Podľa Robin vyzerala štýlovo a podľa Strikea nevkusne. Vlasy zviazané do chvosta odhaľovali jej krehké črty.

„Ach, dobrý deň.“ Pri pohľade na nich sa strhla. „Pre kávovar som nepočula zvonček pri dverách.“

„Annie.“ Kim vošla do miestnosti za Strikeom a Robin. „Toto je Robin Ellacottová, ehm, Cameronova partnerka. Pokojne odíde, ak sa chceš radšej porozprávať iba s...“

„Volá sa Cormoran,“ opravila ju Anna. „Mýlia sa ľudia často?“ opýtala sa Strikea.

„Takmer vždy,“ odvetil, ale s úsmevom. „Je to strašne hlúpe meno.“

Anna sa zasmiala.

„Neprekáža mi, ak zostanete,“ prihovorila sa Robin, podišla k nej a podala jej ruku. „Tuším som čítala aj o vás,“ dodala a Robin predstierala, že si nevšimla, ako jej pozrela na dlhú jazvu na predlaktí.

„Prosím, sadnite si.“ Kim nasmerovala Strikea a Robin k vstavanej lavici pri nízkom stole z plexiskla.

„Urobím vám kávu?“ navrhla Anna a obaja súhlasili.

Do miestnosti sa vkradla mačka plemena ragdoll a opatrne precupkala cez kaluže slnečného svetla na dlážke. Mala rovnaké jasnomodré oči ako Joan na druhej strane zálivu. Nevzrušene si premerala Strikea aj Robin a potom zľahka vyskočila na pohovku a usalašila sa detektívovi na kolenách.

„Iróniou je, že Cagney totálne *zbožňuje* mužov,“ poznamenala Kim, keď priniesla na stolík tácku so šálkami a sušienkami.

Strike a Robin sa zdvorilo zasmiali. Anna priniesla kanvicu s kávou a obe ženy si sadli vedľa seba oproti Strikeovi a Robin. Slnko im svietilo rovno do tváří, no Anna sa hneď načiahla po diaľkové ovládanie a automaticky spustila krémové rolety.

„Nádherné miesto,“ podotkla Robin, keď sa poobzerala.

„Ďakujeme,“ odvetila Kim. „Je to *jej* zásluha,“ dodala a potľapkala Annu po kolene. „Je architektka.“

Anna si odkašľala.

„Chcem sa ospravedlniť,“ povedala a uprela nezvyčajné striebristovité oči rovno na Strikea, „za to, ako som sa správala včera večer. Mala som v sebe niekoľko pohárov vína. Pravdepodobne ste mali pocit, že mi šibe.“

„Keby to tak bolo, nesedel by som tu,“ odvetil Strike, ktorý hladkal hlasno pradácu mačku.

„Zmienka o médiu však na vás zrejme urobila zlý... Verte mi, Kim mi už vysvetlila, aká som bola hlúpa, keď som za ňou šla.“

„Podľa mňa nie si hlúpa, Annie,“ povedala ticho Kim. „Podľa mňa si zraniteľná. A to je rozdiel.“

„Smiem vedieť, čo vravelo to médium?“ opýtal sa Strike.

„Záleží na tom?“ opýtala sa Kim a pozrela na Strikea – podľa Robin dosť nedôverčivo.

„Nie v súvislosti s vyšetrovaním,“ odvetil Strike, „ale keďže práve on – alebo ona? – je dôvodom, prečo ma Anna oslovila...“

„Bola to žena,“ povedala Anna, „a vlastne mi neprezradila nič užitočné... Nič, čo by som...“

S nervóznym smiechom pokrútila hlavou a začala odznova.

„Viem, že to bola hlúposť. Prežívam náročné obdobie. Odišla som z firmy a čoskoro budem mať štyridsať a... Nuž, Kim bola preč na nejakom kurze a ja... Skrátka som chcela...“

Odmietavo zamávala rukami a zhlboka sa nadýchla. „Bola to napohľad celkom obyčajná žena, ktorá býva v Chiswicku. Dom mala plný anjelov z hliny a skla a jeden veľký bol namaľovaný na zamate rovno nad kozubom.“

Kim...“ pokračovala Anna a Robin pozrela na psychologičku, ktorá sa tvárila nezúčastnene, „Kim sa domnieva, že tá žena vedela, kto bola moja matka – že si ma pred príchodom vygooglila. Poskytla som jej svoje skutočné meno. Keď som tam prišla, skrátka som povedala, že moja mama pred mnohými rokmi zomrela. Pravdaže,“ Anna znova nervózne zamávala tenkými rukami, „neexistuje dôkaz, že moja matka je mŕtva, a aj v tom spočíva... V každom prípade, tej žene som povedala, že zomrela a nikto mi nikdy jasne nepovedal, čo sa vlastne stalo.

Tá žena potom upadla... nuž, zrejme by sa dalo povedať, že do tranzu.“ Anna sa zatvárila rozpačito. „Vravela, že ľudia si myslia, že ma chránia pre moje vlastné dobro, ale je najvyšší čas, aby som sa dozvedela pravdu. Vraj sa čoskoro dočkám ‚vnuknutia‘, ktoré ma k nej privedie. Okrem toho povedala, že moja mama je na mňa hrdá, že na mňa celý čas dáva pozor, a tak ďalej, čo zrejme hovorí všetkým – a potom, celkom na konci, dodala: ‚Leží na posvätnom mieste.‘“

„Leží na posvätnom mieste?“ zopakoval Strike.

„Áno. Zrejme mala pocit, že ma tým uteší, ale ja nie som pobožná. Posvätnosť miesta posledného odpočinku mojej matky – teda ak je pochovaná – ma naozaj až tak netrápi.“

„Neprekážalo by vám, keby som si robil poznámky?“ opýtal sa Strike.

Vytiahol zápisník a pero – mačka Cagney si zjavne pomyslela, že preto, aby sa mala s čím zabávať. Kým Strike písal dátum, snažila sa štuchnúť do pera.

„Poď sem, ty hlúpe zviera.“ Kim vstala, zdvihla mačku do vzduchu a položila ju naspäť na teplú drevenú dlážku.

„Poďme od začiatku,“ povedal Strike. „Keď vaša matka zmizla, zrejme ste boli ešte veľmi malá.“

„Mala som niečo vyše roka,“ odvetila Anna, „takže sa na ňu vôbec nepamätám. Keď som vyrastala, v dome neboli žiadne jej fotografie. Dlhो som vôbec netušila, čo sa stalo. Pravdaže, v tom čase ešte nebol internet, a v každom prípade, moja matka si aj po svadbe nechala svoje meno. Vyrástla som ako Anna Phippsová, podľa otca. Keby predtým mnou niekto

vyslovil meno Margot Bamboroughová, skôr ako som dovŕšila jedenásť rokov, netušila by som, že so mnou má niečo spoločné.

Myslela som, že moja mama je Cynthia. Starala sa o mňa od malička,“ vysvetlila. „Je to otcova sesternica z tretieho kolena a je od neho o dosť mladšia, ale takisto sa volá Phippsová, a tak som predpokladala, že sme bežná rodina. Prečo by som si mala myslieť niečo iné?

Pamätám sa, že keď som začala chodiť do školy, čudovala som sa, prečo volám Cyn ‚Cyn‘ namiesto ‚mama‘, ale potom sa oca a Cyn rozhodli zosobášiť a povedali mi, že ak chcem, môžem ju volať mama. Aha, pomyslela som si, predtým som ju musela volať menom, lebo neboli manželia. Ako dieťa si vypĺňate medzery, no nie? S vlastnou čudnou logikou.

Mala som sedem alebo osem rokov, keď mi nejaké dievča v škole povedalo: ‚To nie je tvoja skutočná mama. Tvoja skutočná mama zmizla.‘ Znelo to šialene. Oca ani Cyn som sa na to nepýtala. Skrátka som to uzavrela v sebe, ale myslím, že v hĺbke duše som vycítila, že som vtedy dostala odpoveď na niektoré zvláštne veci, ktoré som si všímala, ale nikdy mi ich nikto nevysvetlil.

Mala som jedenásť, keď som sa to dozvedela naozaj. Dovtedy som si od detí v škole vypočula všeličo. Napríklad: ‚Tvoja ozajstná mama utiekla.‘ A potom mi jedného dňa fakt *zlomyselný* chlapec povedal: ‚Tvoju mamu zabil muž, ktorý jej odrezal hlavu.‘

Šla som domov a porozprávala otcovi, čo vravel ten chlapec. Chcela som, aby sa zasmial, vyhlásil, že je to absurdné a ten malý chlapec je hrozný... Oco však zbledol.

V ten večer ma aj so Cynthiou zavolali do obývačky a povedali mi pravdu.

A všetko, čo som si dovtedy myslela, sa rozpadlo,“ zamrmlala ticho Anna. „Kto by si pomyslel, že také niečo sa stalo v jeho vlastnej rodine? Cyn som zbožňovala. Pravdupovediac, rozumela som si s ňou lepšie ako s vlastným otcom. A potom som zistila, že vlastne vôbec nie je moja mama a že obaja klamali – zatajili mi to.

Povedali, že moja matka raz večer vyšla z ordinácie a zmizla. Posledná osoba, ktorá ju videla nažive, bola recepčná. Vraj mala ísť do krčmy, ktorá sa

nachádzala päť minút cesty po tej istej ulici. Čakala tam na ňu najlepšia priateľka menom Oonagh Kennedyová. Keď moja matka ani po hodine čakania neprišla, pomyslela si, že zabudla. Zavolała do domu mojich rodičov, ale moja matka tam nebola. Môj otec zavolał do ordinácie, ale bola už zatvorená. Zomتلo sa. Moja matka sa nevrátila domov, a tak môj otec zavolał na políciu.

Prípád vyšetřovali celé mesiace. Nič. Žiadne stopy. Nikto ju nikde nezazrel. Prinajmenšom podľa môjho otca a Cyn, no odvtedy som sa dočítala aj veci, ktoré tomu protirečia.

Opýtala som sa oca a Cyn, kde sú rodičia mojej mamy. Odvetili, že už zomreli. Ukázalo sa, že to bola pravda. Môj starý otec zomrel na infarkt niekoľko rokov po matkinom zmiznutí a moja stará mama dostala mŕtviču o rok neskôr. Moja matka nemala súrodencov, takže som nemala iných príbuzných, s ktorými by som sa mohla stretnúť a pohovárať sa o nej.

Vypýtala som si fotografie. Môj otec vyhlásil, že všetky vyhodil, ale Cyn pre mňa o niekoľko týždňov nejake vyhrabala. Požiadala ma, aby som ocovi nepovedala, čo urobila. Mala som ich ukryť, a presne to som aj urobila. Mala som obal na pyžamo v tvare kráľika, a práve v ňom som celé roky schovávala matkine fotografie.“

„Vysvetlili vám otec a nevlastná matka, čo sa *mohlo stať* vašej matke?“ opýtal sa Strike.

„Narážate na Dennisa Creeda?“ opýtala sa Anna. „Áno, ale nezachádzali do podrobností. Povedali, že je možné, že ju zabil... zlý muž. Toľko mi museli prezradiť, lebo to spomenul aj ten chlapec zo školy.

Predstava, že ju zabil Creed, bola hrozná. Jeho meno som odhalila rýchlo – decká v škole mi ho s radosťou prezradili. Začala som o nej mávať nočné mory. Bola v nich bez hlavy. Občas v noci prichádzala do mojej izby. Občas sa mi snívalo, že som našla jej hlavu v truhlici s hračkami.

Neskutočne som sa nahnevala na otca a Cyn. „Anna si preplietla prsty. „Pravdaže, hnevala som sa, že mi nikdy nič nepovedali, ale zároveň som začala premýšľať, čo všetko ešte skrývajú, či sú nejako zapletení do matkinho zmiznutia, či ju chceli odstrániť z cesty, aby sa mohli vziať. Trocha mi preskočilo, začala som blicovať... Raz cez víkend som odišla a domov ma

priviedla až polícia. Môj otec bol celý bez seba od zlosti. Pravdaže, keď sa nad tým teraz zamyslím, po tom, čo sa stalo mojej matke... Jasné, že keď som zmizla, hoci len na pár hodín...

Pravdupovediac, zažili so mnou hotové peklo,“ uzavrela zahanbene Anna. „Cyn však treba uznať, že vždy stála pri mne. Nikdy sa nevzdala. S ocom mali už aj vlastné deti – mám dvoch mladších súrodencov, brata a sestru. Chodili sme na rodinné terapie a dovolenky spojené s rôznymi vzťahovými aktivitami. Všetko iniciovala Cyn, lebo môj otec na to vôbec nemal chuť. Každá zmienka o mojej matke ho nahnevá a zarmúti. Pamätám sa, ako na mňa kričal, či mi nedochádza, aké hrozné je *preňho*, keď to všetko znova vyťahujem, a ako sa podľa mňa cíti *on*...

V pätnástich som sa pokúsila nájsť matkinu priateľku Oonagh, s ktorou sa mala stretnúť v tú noc, keď zmizla. Obe boli Playboy zajačiky,“ dodala Anna s miernym úsmevom, „čo som však vtedy ešte nevedela. Vystopovala som Oonagh až do Wolverhamptonu a bola celkom dojatá, že som sa jej ozvala. Niekoľkokrát sme sa príjemne porozprávali cez telefón. Prezradila mi to, čo som túžila vedieť: aký mala moja matka zmysel pre humor, aký parfum používala... Rive Gauche. Hneď na druhý deň som šla do obchodu a vyhodila zaň všetky peniaze, čo som dostala na narodeniny... Vraj bola závislá od čokolády a priam posadnutá Joni Mitchellovou. Keď som sa rozprávala s Oonagh, moja matka predtým mnou oživala viac ako prostredníctvom fotografií alebo toho, čo som vedela od oca a Cyn.

Otec však zistil, že som sa spojila s Oonagh. Hrozne sa nahneval. Prinútil ma, aby som mu dala Oonaghino číslo. Zavolať jej a obvinil ju, že ma podporuje, aby som mu vzdorovala. Tvrdil, že som problémová, chodím na terapiu a nepotrebujem, aby ma niekto ‚rozrušoval‘. Okrem toho mi zakázal nosiť Rive Gauche, lebo vraj neznesie jeho vôňu.

S Oonagh som sa teda nikdy nestretla, a keď som sa s ňou po dvadsiatke pokúsila spojiť znova, nemohla som ju nájsť. Možno už zomrela.

Dostala som sa na univerzitu, odišla som z domu a začala čítať všetko o Dennisovi Creedovi, na čo som natrafila. Nočné mory sa vrátili, ale nijako som sa nepriblížila k odhaleniu pravdy o tom, čo sa vlastne stalo.

Policajt poverený vyšetrovaním zmiznutia mojej matky, detektív inšpektor Bill Talbot, sa údajne vždy domnieval, že ju uniesol Creed. Talbot je určite mŕtvy, lebo v tom čase už odchádzal do dôchodku.

Niekoľko rokov po skončení univerzity som dostala skvelý nápad, že založím webstránku,“ pokračovala Anna. „Moja vtedajšia priateľka bola technicky zdatná. Pomohla mi s ňou. Bola som taká naivná,“ povzdychla si. „Vysvetlila som, kto som, a požiadala som ľudí o informácie o mojej matke.

Pravdepodobne si viete predstaviť, čo nasledovalo. Zahltili ma všelijaké teórie. Médiá mi vraveli, kde mám kopať. Niektorí ľudia tvrdili, že to určite urobil môj otec. Iní vyhlasovali, že v skutočnosti nie som Margotina dcéra a ide mi len o peniaze a pozornosť. Dostala som aj zopár naozaj zlomyseľných odkazov, že matka zrejme utiekla s milencom alebo urobila niečo ešte horšie. Spojilo sa so mnou aj niekoľko novinárov. Jeden z nich napísal hrozný článok pre *Daily Express* o našej rodine. Oslovili aj môjho otca a to bol zrejme posledný kliniec do rakvy nášho vzťahu.

Už nikdy sa celkom nenapravil,“ vzdychla si sklúčene Anna. „Keď som mu oznámila, že som lesba, zrejme si pomyslel, že ho chcem len naštváť. A Cyn v posledných rokoch drží stranu skôr jemu. „Mám záväzok aj voči tvojmu otcovi, Anna,“ vravieva. Tak,“ uzavrela Anna, „a to je všetko.“

Nakrátko zavládlo ticho.

„Musí to byť pre vás ťažké,“ ozvala sa Robin.

„Je to ťažké,“ prisvedčila Kim a znova položila Anne ruku na koleno, „a ja úplne rozumiem Anninej túžbe nejako to uzavrieť. Pravdaže áno. Nechcem vás tým nijako uraziť, no je vôbec realistické,“ pokračovala a preniesla pohľad z Robin na Strikea, „domnievať sa, že práve vy zistíte, čo sa polícia za celý ten čas nepodarilo?“

„Realistické?“ zopakoval Strike. „Nie.“

Robin neunikol Annin sklopený pohľad ani náhly príval slz v jej veľkých očiach. Staršej ženy jej bolo nesmierne ľúto, no zároveň si vážila Strikeovu úprimnosť, ktorá zjavne urobila dojem aj na skeptickú Kim.

„Pravda je takáto,“ pokračoval Strike a taktne hľadel na poznámky, až kým si Anna opakom ruky neutrela oči. „Podľa mňa máme veľkú šancu

získať starý policajný spis, lebo máme slušné kontakty v metropolitnej polícii. Môžeme znova prejsť všetky dôkazy, navštíviť svedkov, pokiaľ to ešte bude možné, a v podstate sa ubezpečiť, že nezostane kameň na kameni.

Je však dosť pravdepodobné, že po toľkých rokoch nezistíme viac ako polícia a budeme čeliť dvom hlavným prekážkam.

Po prvé, nulové forenzné dôkazy. Ak chápem správne, po vašej matke sa nenašla doslova ani stopa, však? Žiadne šaty, lístok na autobus, nič.“

„Presne tak,“ zamrmlala Anna.

„Po druhé, ako ste práve poznamenali, veľa ľudí spojených s vašou matkou alebo takých, čo v tú noc niečo videli, už pravdepodobne zomrelo.“

„Viem,“ zašepkala Anna a po nose sa jej skotúľala jagavá slza, ktorá dopadla na stôl z plexiskla. Kim sa načiahal a objala ju okolo pliec.

„Možno ide o to, že budem mať štyridsať,“ vzlykla Anna, „ale neznesiem pomyslenie, že pôjdem do hrobu a nebudem vedieť, čo sa vlastne stalo.“

„Rozumiem,“ povedal Strike, „ale nechcem vám sľubovať niečo, čo pravdepodobne nedokážem splniť.“

„Objavili sa za tie roky nejaké nové stopy?“ opýtala sa Robin.

Odpovedala Kim. Annina neskrývaná bolesť ňou zjavne trochu otriasla. Ešte vždy ju objímala okolo pliec.

„Pokiaľ viem, nie, však, Annie? Všetky informácie tohto druhu by však skončili u Roya – Anninho otca. A on by nám ich možno neposunul.“

„Správa sa, akoby sa nič nestalo. Tak sa s tým vyrovnáva.“ Anna si utrela slzy. „Predstiera, že moja matka nikdy neexistovala – ibaže musí prijať nepríjemný fakt, že keby neexistovala, nebolo by ani mňa.“

Verte alebo nie,“ pokračovala, „najviac ma máta možnosť, že skrátka sama od seba odišla a už nikdy sa nevrátila – nikdy nechcela vidieť, ako sa mám, alebo nám prezradiť, kde sa nachádza. Na to nedokážem ani pomyslieť. Moja stará mama z otcovej strany, ktorú som nikdy nemala rada – bola to jedna z najodpornejších žien, aké som kedy spoznala –, ma nezabudla informovať, že podľa jej súkromného názoru moja matka skrátka utiekla, lebo sa jej nepáčilo byť manželkou a matkou. To ma zranilo viac, ako dokážem vypovedať – predstava, že moja matka by dopustila, aby všetci

s hrôzou uvažovali, čo sa jej stalo, a nikdy by sa nezaujímal, či je jej dcéra v poriadku...

Aj keby ju zabil Dennis Creed,“ pokračovala Anna, „bolo by to hrozné... strašné... ale bolo by po všetkom. Mohla by som smútiť namiesto žitia s možnosťou, že je tam niekde, žije pod iným menom a nezáleží jej na tom, čo sa stalo s nami.“

Rozhostilo sa krátke ticho, počas ktorého si Strike aj Robin odpili z kávy. Anna potiahla nosom, Kim vstala z pohovky, odtrhla kus papierovej utierky a podala ho manželke.

Do miestnosti vošla druhá mačka toho istého plemena. Povýšenecky sa zamračila na štyroch ľudí, a potom si ľahla do obdĺžnika slnečného svetla a natiahla sa.

„To je Lacey,“ predstavila ju Kim, kým si Anna utierala tvár. „Nemá rada nikoho, ani nás.“

Strike a Robin sa znova zdvorilo zasmiali.

„Ako by to fungovalo?“ opýtala sa znenazdajky Kim. „Ako by ste si to účtovali?“

„Od hodiny,“ odvetil Strike. „Dostali by ste mesačný účet s podrobným rozpisom. Môžem vám mailom poslať naše sadzby,“ ponúkol sa, „ale predpokladám, že skôr ako sa rozhodnete, chcete sa o tom ešte dôkladne pozhovárať.“

„Áno, určite,“ prisvedčila Kim, no keď nadiktovala Strikeovi svoj mail, znova ustarostene pozrela na Annu, ktorá sedela na pohovke so sklonenou hlavou a v pravidelných intervaloch si pritískala na oči útržok papierovej utierky.

Strikeov kýpeť zaprotestoval, keď ho detektív požiadal, aby znova niesol jeho váhu tak krátko po tom, ako si sadol, no už nebolo o čom diskutovať, keď teraz navyše Anna upadla do uslzeného ticha. Detektív jej stisol studenú ruku a trochu ľutoval, že sa ani nedotkol sušienok.

„V každom prípade ďakujem,“ povedala a on mal pocit, že ju sklamal, lebo možno dúfala, že jej slúbi pravdu a odprisahá na svoju česť, že dokáže niečo, čo nezvládol nikto iný.

Kim ich vyprevadila z domu.

„Zavoláme vám neskôr,“ slúbila. „Dnes popoludní. Môže byť?“

„Skvelé, budeme čakať na váš telefonát,“ odvetil Strike.

Keď spolu so Strikeom kráčali slnkom zaliatou záhradou k ulici, Robin sa obzrela a neuniklo jej, že Kim na nich hľadí zvláštne, akoby na dvoch návštevníkoch zbadala niečo, čo nečakala. Keď zachytila Robinin pohľad, automaticky sa usmiala a zatvorila za nimi modré dvere.

7

*A putovali múdro, priateľsky
cez šírý kraj, čo duše povznášal...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Keď vychádzali z Falmouthu, Strike sa rozveselil. Robin jeho zmenu nálady pripisovala predovšetkým záujmu o možný nový prípad. Ešte nezažila, žeby nejaký zaujímavý problém neupútal jeho pozornosť – bez ohľadu na to, čo sa dialo v jeho súkromnom živote.

Čiastočne mala pravdu. Annin príbeh naozaj vzbudil Strikeov záujem, no rozveselila ho najmä predstava, že niekoľko hodín nebude zaťažovať protézu a že sa s každou ďalšou minútou vzdaluje od svojej sestry. Otvoril okienko a do starého auta sa nahnul známy čerstvý morský vzduch. Zapálil si cigaretu a vyfúkol dym preč od Robin.

„Bola si s Morrisom, kým som bol preč?“ opýtal sa.

„Stretla som sa s ním včera,“ odvetila Robin. „Preplatila som mu výdavky za tento mesiac.“

„Ach, super, vďaka,“ povedal Strike. „Chcel som ti pripomenúť, že to treba urobiť. Čo si o ňom myslíš? Barclay vraví, že práca mu ide, ale v aute priveľa keca.“

„Hej,“ prisvedčila vyháňavo Robin. „Naozaj rád rozpráva.“

„Hutchinsovi sa zdá trochu dotieravý,“ nenápadne sondoval Strike.

Neunikol mu špeciálny tón, ktorý si Morris vyhradil len pre Robin. Hutchins mu okrem toho oznámil, že Morris vyzvedal, či je Robin zadaná.

„Uhm,“ zamrmlala Robin. „Nebola som s ním až tak často, aby som si vedela vytvoriť názor.“

Vzhľadom na Strikeov súčasný stres a množstvo práce, ktoré agentúra zvládala s veľkými ťažkosťami, sa rozhodla nekritizovať posledného človeka, ktorého Strike najal. Potrebovali ho. Morris bol aspoň dobrý pracovník.

„Pat si ho obľúbila,“ dodala trocha zlomyseľne a pobavilo ju, keď mohla kútikom oka sledovať, že Strike sa k nej zamračene obrátil.

„To nie je nič, čím by sa mal chváliť.“

„Si hrozný,“ napomenula ho Robin.

„Uvedomuješ si, že prepustiť ju o týždeň bude oveľa náročnejšie? Už takmer uplynula jej skúšobná doba.“

„Nechcem ju prepustiť,“ povedala Robin. „Podľa mňa je skvelá.“

„Ak teda v budúcnosti spôsobí nejaký problém, bude to na teba.“

„Nebude to na mňa,“ nedala sa Robin. „Nehádz na mňa zodpovednosť za Pat. Prijali sme ju predsa obaja. Ty si mal už po krk dočasných pracovníčok...“

„A ty si povedala, že tradičnejšia sekretárka by možno nebola až taký zlý nápad a že by sme ju nemali odpísať len pre jej vek...“

„Viem, čo som povedala, a stojím si za tým, čo súviselo s vekom. *Potrebuje* niekoho, kto je efektívny a vie, čo je tabuľkový procesor, a práve ty...“

„Nechcel som, aby si ma obvinila z vekovej diskriminácie.“

„Práve ty si jej povedal, že ju *prijímame*,“ dopovedala dôrazne Robin.

„Netuším, čo som si myslel,“ zahundral Strike a odklepol popol z okienka.

Patricia Chaunceyová mala päťdesiatšesť a vyzerala na šesťdesiatpäť. Bola to chudá žena so zvráskavenou opičou tvárou a nevierohodne čiernymi vlasmi, ktorá v kancelárii ustavične fajčila elektronické cigarety, ale len čo sa po pracovnom dni nohami dotkla chodníka, už zhlboka poťahovala z obyčajných cigariet značky Superking. Mala taký hrubý a chrapľavý hlas, že si ju ľudia v telefóne často mýlili so Strikeom. Sedela na recepcii za bývalým Robininým stolom a vybavovala takmer všetky agentúrne telefonáty a administratívne záležitosti, keďže Robin sa už na plný úväzok venovala detektívnej činnosti.

Medzi Strikeom a Pat bol od začiatku bojovný vzťah, čo Robin nešlo do hlavy, keďže mala rada oboch. Robin bola zvyknutá na Strikeove občasné záchvaty náladovosti a mala sklon všeličo mu ospravedlniť, najmä ak vytušila, že má bolesti. Ak však Pat nadobudla pocit, že Strike nie je dostatočne vďačný, napríklad keď mu odovzdávala odkazy, nemala najmenšie zábrany odseknúť: „Zabilo by vás jedno ďakujem?“ Slávneho detektíva zjavne neuctievala tak ako bývalé dočasné pracovníčky. Jedna z nich dostala na mieste padáka, keď Strike zistil, že ho z recepcie potajomky nahráva na mobil. Spôsoby tejto sekretárky skôr naznačovali, že každý deň očakáva, že o Strikeovi zistí niečo, čo ho v jej očiach zneváži. Keď sa napríklad dozvedela, že priehlbina v jednej z registračiek vznikla, keď do nej detektív raz udrel, zatvárala sa celkom spokojne.

Na druhej strane, dokumentácia bola aktualizovaná, záznamy v poriadku, účtenky úhladne založené, telefón nikdy nezvonil dlho, odkazy boli presné, nikdy sa neminul čaj ani mlieko a Pat ani raz neprišla neskoro bez ohľadu na počasie a zdržania v metre.

Bola tiež pravda, že Pat si obľúbila Morrisa, ktorému venovala väčšinu svojich zriedkavých úsmevov. Morris si dal vždy záležať, aby najprv obdaroval svojim očarujúcim modrookým pohľadom ju, a až potom sa venoval Robin. Pat už vytušila, že medzi jej mladšími kolegami by to mohlo zaiskriť.

„Je taký pekný,“ povzdychla si pred Robin minulý týždeň, keď Morris volal, aby informovali dočasne nedostupného Barclaya, kde ho má vystriedať počas sledovania v momentálne najväčšom prípade. „To mu musíš uznať.“

„Nemusím mu uznať nič,“ odvetila trocha podráždene Robin. Akoby nestačilo, že ju Ilsa vo voľnom čase otravuje so Strikeom. Nepotrebovala, aby s tým v pracovnom čase začala ešte aj Pat v súvislosti s Morrisom.

„Máš pravdu,“ prehodila nevzrušene Pat. „Nech si ňa zaslúži.“

„V každom prípade,“ Strike dofajčil cigaretu a zahasil ohorok v konzerve, ktorú mala Robin presne na tento účel v odkladacom priestore, „uzavrela si Chlpáčikov prípad. Skvelá práca.“

„Vďaka,“ odvetila Robin. „No určite to bude v novinách. Bigamia je vždy veľká vec.“

„Hej,“ prisvedčil Strike. „On síce dopadne horšie ako my, ale mali by sme urobiť niečo, aby nás z toho vynechali. Môžem sa porozprávať s pani Campionovou z Windsoru. Zostávajú teda,“ rátal na hrubých prstoch, „Paroháč, Baleťák, Pohľadnica a Zákerák.“

V agentúre sa stalo zvykom dávať objektom pozorovania aj klientom prezývky, aby sa skutočné mená nedostali na verejnosť alebo do mailov. Paroháč bol bývalý klient agentúry, ktorý sa nedávno znova vynoril po tom, čo vyskúšal aj iných súkromných detektívov a nebol s nimi spokojný. Strike a Robin už v minulosti vyšetrovali dve jeho priateľky. Na prvý pohľad bol ozajstným smoliarom v láske – jeho partnerky priťahovalo najmä jeho tučné konto v banke, no nedokázali mu byť verné. Strike a Robin však po čase nadobudli presvedčenie, že ho nepochopiteľne emocionálne alebo sexuálne uspokojuje, keď ho niekto podvádza, a že im vlastne platí za to, aby mu dodali dôkazy, ktoré mu neprivodia žiaľ, ale rozkoš. Paroháč zakaždým predložil aktuálnej priateľke fotografické dôkazy jej zrady, rozišiel sa s ňou, našiel si inú a celý proces sa zopakoval. Tentoraz chodil s glamour modelkou, ktorá ho zatiaľ – na jeho zle skrývané sklamanie – nepodviedla.

Baleťák, ktorého nezáživnú prezývku vymyslel Morris, bol dvadsaťštyriročný tanečník, ktorý mal v súčasnosti pomer s tridsaťdeväťročnou dvakrát rozvedenou ženou, známou problémami s drogami a obrovským zvereneckým fondom. Agentúre platil jej otec, ktorý chcel odhaliť o Baleťákovom zázemí a správaní čokoľvek, čo by mu pomohlo odtrhnúť od neho svoju dcéru.

Pohľadnica bola zatiaľ celkom neznáma veličina. Moderátor počasia v strednom veku, ktorý bol podľa Robin navyše dosť nepríťažlivý, prišiel do agentúry po tom, čo mu na polícii povedali, že mu nevedia pomôcť s pohľadnicami, ktoré prichádzali nielen na jeho pracovisko, ale niekto ich nad ráno osobne doručoval aj k nemu domov, čo bolo oveľa znepokojivejšie. Neobsahovali žiadne vyhrážky. Často v nich boli len banálne poznámky o výbere moderátorovej kravaty, no svedčili o tom, že odosielateľ

vie o jeho aktivitách a súkromnom živote viac, ako by mal vedieť neznámy človek.

Pohľadnice boli navyše zvláštna voľba, keďže v súčasnosti bolo oveľa jednoduchšie obťažovať niekoho cez internet. Agentúrny spolupracovník Andy Hutchins trávil už dva týždne každú noc v aute pred moderátorovým domom, ale Pohľadnica sa zatiaľ neukázala.

Posledný a najlukratívnejší bol zaujímavý prípad Zákeráka, mladého investičného bankára, ktorého rýchly vzostup vo firme vyvolal očakávanú mieru zatrpknutosti medzi prehliadanými kolegami. Tá sa však rozvinula do ozajstnej nedôvery, keď ho povýšili na zástupcu riaditeľa namiesto troch nepochybne lepšie kvalifikovaných kandidátov. Čo má Zákerák na výkonného riaditeľa (ktorého v agentúre prezývali Zákerákov šéf alebo ZŠ) už nezaujímalo len Zákerákových podriadených, ale aj dvoch podozrivých členov správnej rady, ktorí sa so Strikeom stretli v tmavej krčme v londýnskom City a vysvetlili mu svoje obavy. Strikeova momentálna stratégia spočívala v tom, že sa snažil získať viac informácií o Zákerákoví prostredníctvom jeho osobnej asistentky. Morris dostal za úlohu zbiť ju po pracovnom čase, pričom nemal odhaliť ani svoje skutočné meno, ani povolanie, ale len odhadnúť, nakoľko je oddaná Zákerákoví.

„Potrebuješ sa vrátiť do Londýna do nejakého konkrétneho času?“ opýtal sa Strike po chvíľke ticha.

„Nie,“ odvetila Robin. „Prečo?“

„Neprekážalo by ti, keby sme sa niekde najedli?“ navrhol Strike. „Neraňajkoval som.“

Nezabudla, že keď prišla do Palacio Lounge, mal pred sebou tanier plný croissantových odrobiniek, no aj tak súhlasila. Strike akoby jej čítal myšlienky.

„Croissant sa nepočíta. Je to v podstate samý vzduch.“

Robin sa zasmiala.

Kým zastali pred Subwayom na odpočívadle Cornwall, atmosféra medzi nimi bola napriek únave takmer bezstarostná. Keď sa Robin, držiac sa svojho predsavzatia ješť zdravšie, pustila do svojho šalátu a Strike si párkrát

odhryzol z chutného sendviča so steakom a syrom, poslal Kim Sullivanovej štandardný mail so sadzbami za ich služby.

„Dnes ráno som sa pohádal s Lucy,“ povedal potom.

Robin predpokladala, že to muselo byť vážne, keď to Strike spomína.

„O piatej ráno v záhrade, kde som pokojne fajčil.“

„Trocha skoro na hádky,“ utrúsila Robin a bez nadšenia sa prehŕňala v listovom šaláte.

„Ukázalo sa, že súperime v súťaži Kto má Joan najradšej zo všetkých. Ani som netušil, že ma do nej zapísala.“

Chvíľu mlčky jedol a potom pokračoval: „Skončilo sa to tak, že som jej povedal, že Adam je ufňukaný malý smrad a Luke je totálny kretén.“

Robin, ktorá si práve odchlipla z vody, sa prudko nadýchla a dostala záchvat kašľa. Hostia pri okolitých stoloch sa začali obzerať. Robin prskala a lapala po dychu. Schmatla zo stola papierový obrúsok a utrela si bradu aj uslzené oči.

„Prečo... preboha... si to povedal?“ zachripela.

„Lebo Adam je ufňukaný smrad a Luke je kretén.“

Robin sa ešte vždy snažila vykašľať vodu z priedušnice, no aj tak so smiechom pokrútila hlavou.

„Dopekla, Cormoran,“ vydýchla, keď konečne dokázala normálne rozprávať.

„Ty si s nimi neprežila celý týždeň. Luke mi zlomil nové slúchadlá a potom ten malý sráč odbehol s mojou nohou. A nakoniec ma Lucy obvinila, že uprednostňujem Jacka. Pravdaže ho uprednostňujem – ako jediný sa správa slušne.“

„Áno, ale povedať ich *matke*...“

„Hej, viem,“ zamrmlal sťažka Strike. „Zavolám a ospravedlím sa jej.“ Nakrátko zavládlo ticho. „Ale prečo, preboha,“ zavrčal, „mám niekam brať všetkých troch? Zvyšných dvoch armáda vôbec nezaujíma. *Adam plakal, keď ste sa vrátili z War Rooms.* To určite. Ten malý smrad bol nespokojný, že som Jackovi niečo kúpil. To je všetko. Keby si Lucy presadila svoje, brával by som ich na skupinové výlety každý víkend a mohli by sa *striedať* pri výbere. Raz by sme šli do zoo, inokedy na sprsté motokáry, a bolo by

po všetkom, čo mám rád na stretnutiach s Jackom. Jacka *mám rád*," zdôraznil trochu prekvapene Strike. „Zaujímajú nás rovnaké veci. Prečo je taká posadnutá tým, aby som sa k nim správal rovnako? Povedal by som, že je to užitočná lekcia do života, keď si uvedomia, že im nikto nič nedlhuje. Nikto nedostane nič len preto, lebo je niečí príbuzný.“

Okej, chce, aby som zvyšným dvom kúpil darčeky," pokračoval a rukami nakreslil vo vzduchu štvorec. „*Pokús sa nebyť taký kretén*. To dám Lukeovi zarámovať na stenu.“

Kúpili si nejaké jedlo a pokračovali v ceste. Keď sa znova zaradili do premávky, Strike sa priznal, že má pocit viny, lebo nemôže vystriedať Robin za volantom, keďže starý Land Rover by bol preňho s protézou priveľkou výzvou.

„Na tom nezáleží," povedala Robin. „Neprekáža mi to. Čo je také smiešne?“ dodala, keď videla, ako sa Strike uskríňa na niečom, čo našiel v taške s jedlom.

„Anglické jahody," povedal.

„A prečo je to smiešne?“

Vysvetlil jej, ako sa Dave Polworth zlostil, že výrobky cornwallského pôvodu nie sú správne označené, a ako nesmierne sa tešil, že čoraz viac ľudí uprednostňuje vo formulároch svoju cornwallskú identitu pred anglickou.

„Teória sociálnej identity je veľmi zaujímavá," podotkla Robin. „Rovnako ako teória kategorizácie samého seba. Obe som študovala na univerzite. Majú vplyv na firmy aj celú spoločnosť...“

Niekoľko minút veselo rozprávala, no keď úkosom pozrela na Strikea, zistila, že zaspal. Stíchla a rozhodla sa, že to nebude brať osobne, lebo bol až sivý od únavy. Strike okrem občasného chrochtavého zachrápania mlčal takmer až do Swindonu. Zrazu sa prudko strhol zo sna.

„Doboha," zahundral a utrel si ústa opakom ruky, „prepáč. Ako dlho som spal?“

„Zhruba tri hodiny," odvetila Robin.

„Doboha," zopakoval, „prepáč.“ Hneď sa načiahol po cigaretu. „Prepával som na tej najnepohodlivejšej pohovke na svete a decká ma každý deň budili na svitaní. Dáš si niečo z nášho jedla?“

„Áno.“ Robin sa vykašľala na celú diétu. Naliehavo potrebovala nejaký životabudič. „Čokoládu. Anglickú alebo cornwallskú, to je jedno.“

„Prepáč,“ zopakoval do tretice Strike. „Vravela si niečo o sociálnej teórii.“ Robin sa usmiala.

„Zaspal si zhruba vtedy, keď som ti vysvetľovala, ako zaujímavo využívam teóriu sociálnej identity v detektívnej praxi.“

„A ako?“ Snažil sa jej vynahradiť, ako nezdvorilo sa zachoval predtým.

Robin, ktorá dobre vedela, že sa na to pýta práve preto, odpovedala: „V podstate máme sklon zaraďovať seba aj druhých do skupín a potom zvyčajne preceňujeme podobné črty medzi členmi jednej skupiny a podceňujeme podobné črty medzi členmi rôznych skupín.“

„Tým chceš povedať, že nie každý Cornwallčan je mužný chlap, ktorý je soľou tejto zeme, a nie každý Angličan je nafúkaný kretén?“

Strike rozbalil čokoládovú tyčinku Yorkie a vložil jej ju do ruky.

„Znie to nepravdepodobne, ale preberiem to s Polworthom, keď sa s ním nabudúce stretnem.“

Nevsímajúc si jahody, ktoré kúpila Robin, otvoril si plechovku koly. Popíjal, fajčil a sledoval, ako sa obloha cestou do Londýna sfarbuje do krvavočervena.

„Vieš, že Dennis Creed ešte žije?“ ozval sa a sledoval rozmazané stromy za oknom. „Dnes ráno som si o ňom niečo prečítal na internete.“

„Kde je?“ opýtala sa Robin.

„V Broadmoore,“ odvetil Strike. „Najskôr bol vo Wakefelde, potom v Belmarshi a v roku tisícdeväťstodevätidesiatpäť ho presunuli do Broadmooru.“

„Aká bola jeho psychiatrická diagnóza?“

„Kontroverzná. Psychiatri sa nevedeli zhodnúť, či bol počas súdneho procesu duševne zdravý. Má nezvyčajne vysoké IQ. Porota napokon rozhodla, že bol schopný rozpoznať, že pácha zlo, takže neskončil v nemocnici, ale vo väzení. Odvtedy sa však uňho zrejme rozvinuli príznaky, ktorými sa odôvodnila jeho liečba.“

Po krátkom čítaní,“ pokračoval Strike, „viem pochopiť, prečo sa hlavný vyšetrovateľ domnieval, že Margot Bamboroughová mohla byť jednou

z Creedových obetí. V čase, keď mala kráčať do krčmy Three Kings, po okolí údajne nebezpečne rýchlo jazdila malá dodávka. Creed využil dodávku,“ vysvetlil Strike, keď naňho Robin spýtavo pozrela, „pri niekoľkých ďalších únosoch.“

Lampy popri diaľnici už dávno svietili, keď Robin, ktorá práve dojedla tyčinku, predniesla: „*Leží na posvätnom mieste.*“

Strike s cigaretou v ruke vyprskol.

„Typické žvásty každého média.“

„Myslíš?“

„To si píš, že myslím,“ prisvedčil Strike. „Aké príhodné, že ľudia po smrti dokážu hovoriť iba v hádankách. Ale no tak.“

„Dobre, upokoj sa. Len som uvažovala nahlas.“

„Posvätné miesto by mohlo byť takmer čokoľvek, keby si chcela. Napríklad Clerkenwell, kde zmizla. Celá oblasť má niečo spoločné s náboženstvom. Bol tam nejaký mníšsky rád alebo čo. A vieš, kde býval Dennis Creed v roku tisícdeväťstosedemdesiatštyri?“

„Hovor.“

„V Paradise Parku v Islington. V rajskom parku,“ odvetil Strike.

„Aha,“ zamrmlala Robin. „Takže podľa teba si tá žena zistila, kto bola Annina matka?“

„Keby som vystupoval ako médium, určite by som si vygooglil mená klientov ešte pred ich príchodom. Mohla to však byť aj záverečná poznámka, ktorá mala vyznieť upokojujúco, ako vavela Anna. Náznak dôstojného pohrebu. Nech skončila akokoľvek zle, očistila sa vďaka tomu, kde ležia jej pozostatky. Mimochodom, Creed priznal, že roztrúsil úlomky kostí po Paradise Parku. Zadupal ich do kvetinových záhonov.“

Aj keď bolo v aute dusno, Robin mimovoľne trochu striaslo.

„Skurvení vykrádači hrobov,“ vyhlásil Strike.

„Kto?“

„Médiá, jasnovidci, všetci tí podvodníci... čo zneužívajú druhých.“

„Nemyslíš, že niektorí z nich veria v to, čo robia? Možno si naozaj myslia, že dostávajú odkazy zo záhrobia.“

„Myslím, že po svete chodí veľa magorov a čím menej ich budeme odmeňovať za ich magorstvo, tým lepšie pre nás všetkých.“

Strikeovi zazvonil vo vrecku mobil. Vytiahol ho.

„Cormoran Strike.“

„Áno, dobrý deň... tu je Anna Phippsová. Je tu so mnou aj Kim.“

Strike prepol mobil na hlasný odposluch.

„Dúfam, že nás počujete.“ Snažil sa prekričať rachot Land Rovera. „Ešte sme v aute.“

„Áno, je tam hluk,“ prisvedčila Anna.

„Zastanem,“ ponúkla sa Robin a plynule odbočila na krajnicu.

„Ach, to je už lepšie,“ povedala Anna, keď Robin vypla motor. „No, s Kim sme sa o tom porozprávali a rozhodli sme sa, že by sme vás rady najali.“

Robin zaplavil príval vzrušenia.

„Skvelé,“ povedal Strike. „Ak sa bude dať, ochotne vám pomôžeme.“

„Ale,“ ozvala sa Kim, „máme pocit, že z psychologického a... nuž, úprimne, aj z finančného hľadiska by sme chceli vyšetrovanie časovo obmedziť, lebo ak polícia nevyriešila tento prípad za takmer štyridsať rokov... mohli by ste ho riešiť aj ďalších štyridsať a nič nezistiť.“

„To je pravda,“ súhlasil Strike. „Takže...“

„Povedzme, že rok.“ V Anninom hlase zaznela nervozita. „Čo myslíte... Znie to rozumne?“

„To isté by som navrhol aj ja,“ odvetil Strike. „Úprimne povedané, za menej ako dvanásť mesiacov by sme zrejme nič nestihli.“

„Potrebujete odo mňa ešte niečo, aby ste mohli začať?“ opýtala sa Anna so zmesou nervozity a nadšenia.

„Niečo nám určite napadne.“ Strike vytiahol zápisník, aby si overil meno. „Bolo by dobre, keby sme sa mohli porozprávať s vaším otcom a Cynthiou.“

Na druhom konci linky zavládlo absolútne ticho. Strike a Robin na seba pozreli.

„Nemyslím, že to pripadá do úvahy,“ povedala Anna. „Mrzí ma to, no keby otec vedel, čo robím, zrejme by mi nikdy neodpustil.“

„A čo Cynthia?“

„Ide o to,“ ozvala sa znova Kim, „že Annin otec mal v poslednom čase zdravotné problémy. Cynthia to berie rozumnejšie, ale nebude chcieť, aby Roya niečo rozrušilo.“

„V poriadku,“ povedal Strike a so zdvihnutým obočím pozrel na Robin. „Našou prvou prioritou bude získať policajný spis. Najskôr vám však mailom pošlem našu štandardnú zmluvu. Vytlačte ju, podpíšte a pošlite naspäť a potom sa môžeme pustiť do práce.“

„Ďakujem,“ povedala Anna.

„Dobre teda,“ dodala s miernym oneskorením Kim.

Zložili.

„Ale, ale,“ zatiahol Strike. „Náš prvý odložený prípad. Bude to zaujímavé.“

„A máme naň rok.“ Robin znova vyšla na diaľnicu.

„Ak sa bude zdať, že sme na niečo natrafili, termín predĺžia,“ ubezpečil ju Strike.

„Veľa šťastia,“ utrúsila sardonicky Robin. „Kim je ochotná dať nám rok, len aby mohla Anne povedať, že už vyskúšali všetko. Stavím sa o päť libier, že nám nič nepredĺžia.“

„Beriem,“ odvetil Strike. „Ak sa objaví náznak nejakej stopy, Anna bude chcieť, aby sa poriadne vyšetrila.“

Zvyšok cesty debatovali o štyroch aktuálnych prípadoch agentúry a tento rozhovor im vydržal až na začiatok Denmark Street, kde Strike vystúpil.

„Cormoran,“ oslovila ho Robin, keď zo zadnej časti Land Rovera vytiahol športovú tašku. „Na stole máš odkaz od Charlotte Campbellovej. Volala predvčerom a chcela, aby si sa jej ozval. Vraj má niečo, čo chceš.“

Strike chvíľu mlčky hľadel na Robin s nečitateľným výrazom na tvári.

„Dobre. Vďaka. No, uvidíme sa zajtra. Vlastne nie,“ opravil sa ihneď, „zajtra máš voľno. Už si ho.“

Zabuchol zadné dvere a so sklonenou hlavou a športovou taškou prehodenou cez plece odkrival ku kancelárii. Vyčerpaná Robin nebola o nič múdrejšia, nevedela posúdiť, či Strike chce alebo nechce to, čo preňho má Charlotte Campbellová.

DRUHÁ ČASŤ

Tak prišla Jeseň, v žltom odetá...

Edmund Spenser

Kráľovná víl

8

*Des šiel z hrôz, ktoré z knihy zlovestnej
jej čítal...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Keď Strike a Robin oznámili druhej pani Chlpáčikovej, ako ju teraz nazývali, správu o manželovej bigamii, žena zbledla a niekoľko minút len mlčky sedela. V neveľkom, no rozkošnom domčeku vo Windsore vládol v to utorkové ráno pokoj. Syn a dcéra boli na základnej škole a pred príchodom detektívov upratala – vo vzduchu sa vznášal pach čistiaceho prostriedku a na koberci zostali stopy po vysávači. Na vyleštenom konferenčnom stolíku ležalo desať fotografií. Zachytávali Chlpáčika v Torquay, ako bez príčesku so smiechom vychádza z pizzerie s dvoma tínedžermi, čo sa tak výrazne ponášali na mladšie deti splodené vo Windsore, a objíma usmiatu ženu, ktorá by mohla byť staršou sestrou ich klientky.

Robin presne vedela, ako sa cítila, keď z jej manželskej postele vypadla diamantová náušnica Sarah Shadlockovej, no mohla len hádať, aká bolesť, potupa a hanba sa skrýva za tou napätou tvárou. Strike utrúsil pár všeobecných súcitných fráz, no Robin by stavila celý svoj účet v banke, že pani Chlpáčiková nepočula ani slovo – a ukázalo sa, že mala pravdu, keď tá zrazu vstala a roztriasla sa tak prudko, že aj Strike sa v polovici vety pozviechal na nohy, keby ju náhodou bolo treba zachytiť. Žena však trhane prešla popri ňom a vyšla z miestnosti. Zakrátko začuli, ako sa otvorili vchodové dvere, a cez záclony uvideli klientku, ktorá podišla k červenému Audi Q3 zaparkovanom pred domom s golfovou palicou v ruke.

„No doriti,“ zamrmlala Robin.

Kým k nej stihli pribehnúť, druhá pani Chlpáčiková rozbila predné sklo a vyrobila niekoľko hlbokých preliačín na streche auta. Spozna okien na ňu civeli susedia a za sklom protiľahlého domu zúrivo štekali dva pomoran­ské špice. Keď jej Strike vzal železo číslo 4 z ruky, pani Chlpáčiková mu vynadala, pokúsila sa mu ho vytrhnúť, a potom sa srdcervúco rozplakala.

Robin objala klientku okolo pliec a rozhodne ju voviedla naspäť do domu. Strike kráčal za nimi s golfovou palicou v ruke. V kuchyni Robin prikázala Strikeovi, aby pripravil poriadne silnú kávu a našiel brandy. Pani Chlpáčiková poslúchla jej radu, zavolala bratovi a poprosila ho, aby rýchlo prišiel, no keď zložila a začala v telefóne hľadať Chlpáčikovo číslo, Robin jej vytrhla mobil z rúk so starostlivo upravenými nechtami.

„Vráťte mi ho!“ vyhrkla pani Chlpáčiková s divým pohľadom, priprave­ná na súboj. „Ten sviniar... ten sviniar... Chcem sa s ním porozprávať... Vráťte mi ho!“

„Zlý nápad.“ Strike pred ňu postavil kávu a brandy. „Už sa ukázalo, že pred vami dokáže ukrývať peniaze a majetok. Potrebujete prvotriedneho právnik.“

Zostali s klientkou, až kým neprišiel jej brat, manažér oddelenia ľud­ských zdrojov v obleku.

Bol podráždený, že musel odísť z práce skôr, a všetko, čo sa mu snažili povedať, mu dochádzalo tak pomaly, až sa Strike začínal hnevať a Robin mala pocit, že musí zasiahnuť, aby zabránila hádke.

„Doboha,“ zamrmlal Strike, keď sa viezli naspäť do Londýna. „*Už bol ženatý s niekým iným, keď sa oženil s vašou sestrou.* Je také ťažké to pochopiť?“

„Hrozne ťažké,“ odvetila dôrazne Robin. „Ľudia nečakajú, že sa ocitnú v podobnej situácii.“

„Myslíš, že ma počúvali, keď som ich žiadal, aby novinárom nevraveli, že sme do toho zapletení?“

„Nie,“ odvetila Robin.

Mala pravdu. Dva týždne po návšteve Windsoru sa zobudili a zistili, že viacero bulvárnych plátkov zverejnilo na titulkách škandalózne príbeh

Chlpáčika a jeho troch žien. Na vnútorných stranách všetkých novín bola Strikeova fotka a v jednom z titulkov aj jeho meno. Slávny detektív bol sám zaujímavý pre médiá a súvislosť medzi ním a zavalitým plešivejším boháčom s dvomi rodinami a milenkou sa nedala opomenúť.

Strike vypovedal v pozoruhodných súdnych sporoch zásadne s hustou bradou, ktorá mu dokázala narásť tak rýchlo, ako ju potreboval. Novinári najčastejšie siahli po starej fotke, na ktorej bol v uniforme. Aj tak mal čo robiť, aby zostal natoľko nenápadný, nakoľko si to vyžadovala jeho profesia, a naozaj by sa zaobišiel bez toho, aby ho niekto ustavične otravoval v kancelárii žiadosťami o komentár. Búrlivé ohlasy pretrvávali dlhšie, lebo obe pani Chlpáčikové sa spojili v boji proti svojmu odcudzenému manželovi. Nečakane sa im zapáčila pozornosť a nielenže poskytli ženskému časopisu spoločný rozhovor, ale objavili sa aj v niekoľkých televíznych programoch, v ktorých rozoberali manželov dlhoročný podvod, svoj šok, ich čerstvé priateľstvo a zámer, aby Chlpáčik oľutoval deň, keď sa s nimi zoznámil. Zároveň neskrývane naznačovali tehotnej milenke z Glasgowa (ktorá bola celkom nepochopiteľne pripravená stať pri Chlpáčikovi), že keď s ním obe manželky skončia, nezostane mu ani deravý groš.

Plynul studený a premenlivý september. Strike zavolať Lucy a ospravedlnil sa jej za bezočivé slová na adresu jej synov, no sestra zostala chladná – nepochybne preto, lebo len vyjadril ľútosť, že nahlas vyslovil svoj názor, ale nevzal ho späť. Strikeovi sa uľavilo, keď zistil, že odkedy sa začal školský rok, chlapci majú cez víkendy športové stretnutia, čo znamenalo, že počas nasledujúcej návštevy St. Mawes nebude musieť prespávať na pohovke a bude sa môcť venovať Tedovi a Joan bez toho, aby ho rozptyľovala Lucina napätá a obviňujúca prítomnosť.

Hoci mu teta túžila navariť ako vždy, už bola oslabená chemoterapiou. Bolo bolestné sledovať, ako sa motá po kuchyni, ale nechcela si sadnúť dokonca ani vtedy, keď ju o to prosil Ted. Keď si šla Joan v sobotu večer ľahnúť, strýko sa zrútil a rozvzlykal synovcovi na pleci. Ted mu v minulosti pripadal ako neotrasiteľná a nezraniteľná bašta sily. Strike, ktorý dokázal zvyčajne zaspať za takmer akýchkoľvek podmienok, bol hore do druhej

ráno, cível do tmy tmavšej ako londýnska noc, uvažoval, či by sa nemal zdržať u tety a strýka dlhšie, a pohrdal sám sebou, keď sa rozhodol, že by sa mal vrátiť do Londýna.

Pravdupovediac, v agentúre mali toľko práce, že si vyčítal, akým bremenom zaťažil Robin a ostatných, keď odišiel na predĺžený víkend do Cornwallu. Okrem piatich otvorených prípadov museli spolu s Robin zvládať zvýšené nároky na manažment, ktoré súviseli s vyšším počtom spolupracovníkov, a dohodnúť sa na ročnom predĺžení prenájmu kancelárie s developerom, ktorý kúpil celú budovu. Navyše sa zatiaľ neúspešne snažili presvedčiť jeden zo svojich policajných kontaktov, aby im našiel a poskytol štyridsať rokov starý policajný spis o zmiznutí Margot Bamboroughovej. Morris bol bývalý príslušník metropolitnej polície rovnako ako najstarší spolupracovník Andy Hutchins – tichý zachmúrený muž, ktorého skleróza multiplex bola našťastie na ústupe. Obaja sa snažili požiadať o láskavosť bývalých kolegov, ale agentúra sa zatiaľ dočkala len odpovedí od „zrejme ho zožrali myši“ až po „strč sa, Strike, mám veľa práce“.

Jedného daždivého popoludnia, keď sledoval Zákeráka po londýnskom City, snažil sa nekrívať príliš okato a v duchu preklínal druhého pouličného predavača lacných dáždnikov, ktorý mu skočil do cesty, Strikeovi zazvonil mobil. Očakával ďalší problém, ktorý bude treba vyriešiť, takže ho zaskočilo, keď volajúci povedal: „Zdravím, Strike, tu George Layborn. Počul som, že znova skúmaš prípad Margot Bamboroughovej.“

Strike sa s detektívom inšpektorom Laybornom stretol iba raz, a hoci to bolo v súvislosti s prípadom, v ktorom spolu s Robin poskytl metropolitnej polícii materiálnu pomoc, nedomnieval sa, že sa poznajú natoľko, aby ho mohol požiadať o pomoc s Bamboroughovej spisom.

„Ahoj, George. Hej, počul si správne,“ prisvedčil Strike a sledoval, ako Zákerák vošiel do vinárne.

„No, ak chceš, mohol by som sa s tebou stretnúť zajtra večer. O šiestej v krčme Feathers?“ navrhol Layborn.

Strike požiadal Barclaya, aby sa s ním v práci vymenil, a nasledujúci večer zamieril do krčmy neďaleko Scotland Yardu. Layborn, sivovlasý brucháč

v strednom veku, už stál pri bare a čakal naňho. Policajt kúpil dve pívá London Pride a spolu vykročili k stolu v kúte miestnosti.

„Môj otec pracoval na Bamboroughovej prípade pod Billom Talbotom,“ vysvetlil Layborn Strikeovi. „Rozprával mi o tom. Čo zatiaľ máš?“

„Nič. Čítal som staré novinové články a snažím sa vystopovať ľudí, čo pracovali v tej lekárskej praxi, odkiaľ zmizla. Viac robiť nemôžem, kým si neprečítam policajný spis, ktorý som však zatiaľ nezohnal.“

Layborn, ktorý počas ich predchádzajúceho a zároveň jediného stretnutia prejavil slabosť pre farbisto obscénny spôsob vyjadrovania, bol dnes čudne zamĺknutý.

„Prípád Bamboroughovej zmiznutia bol fakt katastrofa,“ povedal ticho. „Už ti niekto porozprával o Talbotovi?“

„Pokračuj.“

„Preskočilo mu,“ vyhlásil Layborn. „Totálne sa zosypal. Už pred tým prípadom sa správal čudne, ale vieš si to predstaviť, v sedemdesiatych rokoch bola starostlivosť o duševné zdravie zamestnancov akurát tak pre buzíkov. Za svojich čias to však bol dobrý policajt. Zopár jeho mladších kolegov si všimlo, že sa správa čudne, ale keď sa ozvali, bolo im povedané, nech držia zobák.“

Bamboroughovej prípad vyšetruval pol roka, až kým jeho manželka uprostred noci nezavolała záchranku a nedala ho hospitalizovať na psychiatrii. Dôchodok síce dostal, ale prípad sa už nedal zachrániť. Zomrel pred dobrými desiatimi rokmi, ale počul som, že sa nikdy nespamätal z toho, ako poslal celé vyšetovanie. Keď sa dal dokopy, hrozne sa hanbil za to, ako sa správal.“

„A ako sa správal?“

„Príliš sa spoliehal na vlastnú intuíciu, dôkazy nespracúval dôsledne, nemal záujem baviť sa so svedkami, ak nezapadali do jeho teórie...“

„A tá bola, že ju uniesol Creed, hej?“

„Presne tak,“ prisvedčil Layborn. „Creeda vtedy ešte prezývali Zabijak z Essexu, lebo prvé dve telá nechal v Epping Foreste a Chigwelli.“ Layborn si poriadne odpil z piva. „Väčšinu Jackie Aylettovej našli v kontajneri. Ten chlap je zviera. Zviera.“

„Kto prevzal prípad po Talbotovi?“

„Týpek menom Lawson, Ken Lawson,“ odvetil Layborn. „Stratil však pol roka, stopy vychladli a zdedil totálny bordel. Okrem toho, Margot Bamboroughová si to nešťastne načasovala,“ pokračoval Layborn. „Vieš, čo sa stalo mesiac po jej zmiznutí?“

„Čo?“

„Zmizol lord Lucan,“ vysvetlil Layborn. „Môžeš sa snažiť, aby bola na prvých stránkach novín stratená lekárka, no keď člen Snemovne lordov na smrť dobije pestúnku a dá sa na útek... Fotky Playboy zajačikov použili už predtým... Vedel si, že Bamboroughová bola Playboy zajačik?“

„Hej,“ prisvedčil Strike.

„Zarábala si tak, aby mohla vyštudovať medicínu,“ pokračoval Layborn, „ale podľa môjho otca sa rodine nepáčilo, keď to vytiahli. Vytáčalo ich to, aj keď tie fotky rozhodne pritiahli na prípad väčšiu pozornosť. Tak to skrátka chodí,“ utrúsil. „No nie?“

„Čo sa s ňou stalo podľa tvojho otca?“ opýtal sa Strike.

„No, úprimne povedané,“ vzdychol si Layborn, „domnieval sa, že Talbot mal zrejme pravdu a naozaj ju uniesol Creed. Nič nenaznačovalo, že mala v úmysle zmiznúť: pas zostal v dome, nezbalila si kufor, nechýbalo žiadne oblečenie, mala stále zamestnanie, nemala finančné problémy a mala malé dieťa.“

„Je však ťažké odviecť zdravú a zdatnú dvadsaťdeväťročnú ženu z rušnej ulice tak, aby si nikto nič nevšimol,“ podotkol Strike.

„To je fakt,“ pripustil Layborn. „Creed ich zvyčajne vťahol do auta, keď boli opité. Na druhej strane, v ten večer bola tma a pršalo. Podarilo sa mu to už aj predtým. A dobre vedel, ako si poradiť so ženskou nedôverou a vyvolať v nich súcit. Niektoré z nich vošli do jeho bytu celkom dobrovoľne.“

„V okolí rýchlo jazdila dodávka podobná tej Creedovej, však?“

„Hej,“ prisvedčil Layborn, „a podľa oca ju nikto nikdy poriadne nekontroloval. Talbot nechcel počuť, že v nej mohol sedieť niekto, kto sa ponáhlal domov na večeru. Skrátka sa neodviedla rutinná práca. Napríklad som sa dopytal, že okolo Bamboroughovej sa motal jej bývalý frajer.“

Netvrdím, že ju zabil, ale oco mi povedal, že Talbot strávil polovicu jeho výsluchu zisťovaním, kde bol v tú noc, keď niekto zaútočil na Helen Wardropovú.“

„Na koho?“

„Na jednu prostitútku. Creed sa ju pokúsil uniesť v roku tisícdeväťstosedesiattri. Nie všetko mu vyšlo. Peggy Hiskettová mu v roku tisícdeväťstosedesiatjeden utiekla a poskytla polícii jeho opis, čo však ktovieako nepomohlo. Tvrdila, že bol tmavovlasý a zavalitý, lebo mal na hlave parochňu a na sebe dámsky kabát s vypchávkami. Nakoniec ho chytili vďaka Melody Bowerovej, speváčke z nočného baru, ktorá vyzerala ako Diana Rossová. Creed sa s ňou dal do reči na autobusovej zastávke, ponúkol jej odvoz, a keď odmietla, pokúsil sa ju vtiahnuť do svojej dodávky. Utekla mu, poskytla polícii správny opis a dodala, že útočník podľa vlastných slov býva niekde pri Paradise Parku. Ku koncu si prestal dávať pozor. Dostala ho vlastná arogancia.“

„Vieš o tom dosť veľa, George.“

„No, vieš, oco bol jedným z prvých, čo vošli do Creedovho suterénu po tom, ako ho zatkli. Nikdy nechcel rozprávať o tom, čo tam videl, a to zažil aj vraždy členov gangov a všeličo iné, na čo si len spomenieš... Creed sa k Bamboroughovej nikdy nepriznal, čo však neznamená, že ju nezabil. Ten pičus nás nechá tápať, až kým neskape. Skurvený zmrd. S rodinami známych obetí sa zahráva celé roky. Rád naznačuje, že zabil aj ďalšie ženy, ale neprezradí žiadne podrobnosti. Začiatkom osemdesiatych rokov s ním nejaký novinár urobil rozhovor, no to bolo naposledy, keď sa s ním niekto mohol porozprávať. Ministerstvo spravodlivosti zasiahlo. Creed využíva pozornosť ako príležitosť mučiť rodiny. Nič iné mu nezostalo.“

Layborn dopil pivo a pozrel na hodinky.

„Pokúsím sa zohnať pre teba ten spis. Môj otec by chcel, aby som ti pomohol. Nikdy sa nezmieril s tým, čo sa stalo s tým prípadom.“

Kým sa Strike vrátil do svojho bytu v podkroví, začal sa zdvíhať vietor. Okná poffkané dažďom sa triasli v uvoľnených rámoch. Strike starostlivo vytriedil z peňaženky účtenky, ktoré chcel odovzdať účtovníkovi.

Uvaril si večeru na sporáku s jediným horákom, najedol sa a o deviatej večer si ľahol do postele aj s ošúchanou biografiou Dennisa Creeda *Démon z Paradise Parku*. Knihu z druhej ruky si objednal už pred mesiacom, no až doteraz ležala nedotknutá na jeho nočnom stolíku. Rozopol si gombík na nohaviciach, aby ho netlačilo veľké množstvo špagiet, čo pred chvíľou zjedol, s uspokojením si nahlas odgrgol, zapálil si cigaretu a oprel sa o van-kúše. Potom otvoril knihu na prvej strane, kde sa nachádzala časová os so základnými informáciami z Creedovej dlhej kariéry násilníka a vraha.

- 1937: Narodil sa v Greenwell Terrace, Mile End.
- 1954: Apríl: Nastúpil do povinnej vojenskej služby.
November: Znásilnil školáčku **Vicky Hornchurchovú** (15). Odsúdený na dva roky, Feltham Borstal.
- 1955–61: Pracoval v rôznych krátkodobých manuálnych a kancelárskych zamestnaniach. Chodil za prostiútkami.
- 1961: Júl: Znásilnil a mučil predavačku **Sheilu Gaskinsovú** (22). Odsúdený na päť rokov, kráľovská väznica Pentonville.
- 1968: Apríl: Uniesol, znásilnil, mučil a zavraždil školáčku **Geraldine Christiovú** (16).
- 1969: September: Uniesol znásilnil, mučil a zavraždil sekretárku a matku jedného dieťaťa **Jackie Aylettovú** (29). Vrah dostal v novinách prezývku Zabijak z Essexu.
- 1970: Január: Presťahoval sa do suterénu domu Vi Hooperovej na Liverpool Road, neďaleko Paradise Parku. Našiel si prácu ako doručovateľ v čistiarni odevov.
Február: Uniesol kuchárku a matku troch detí **Veru Kennyovú** (31). Držal ju v suteréne tri týždne. Znásilnil ju, mučil a zavraždil.

- November: Uniesol realitnú maklérku **Noreen Sturrockovú** (28). Držal ju v suteréne štyri týždne. Znásilnil ju, mučil a zavraždil.
- 1971: August: Nepodarilo sa mu uniesť lekárničku **Peggy Hiskettovú** (34).
- 1972: September: Uniesol nezamestnanú **Gail Wrightmanovú** (30). Držal ju v suteréne. Znásilnil ju a mučil.
- 1973: Január: Zavraždil Wrightmanovú.
December: Nepodarilo sa mu uniesť prostitútku a matku jedného dieťaťa **Helen Wardropovú** (32).
- 1974: September: Uniesol kaderníčku **Susan Meyerovú** (27). Držal ju v suteréne. Znásilnil ju a mučil.
- 1975: Február: Uniesol doktorandku **Andreu Hootonovú** (23). Hootonová a Meyerová boli spolu v suteréne štyri týždne.
Marec: Zavraždil Susan.
Apríl: Zavraždil Andreu.
- 1976: 25. januára: Pokúsil sa uniesť speváčku z nočného klubu **Melody Bowerovú** (26).
31. januára: domáca Vi Hooperová spoznala Creeda podľa opisu a policajného portrétu.
2. februára: Creeda zatkli.

Strike obrátil stranu a preletel úvod, ktorého súčasťou bol jediný rozhovor, čo kedy poskytla Creedova matka Agnes Waitová.

... Začala tým, že dátum na Creedovom rodnom liste je nesprávny. „Stojí tam, že sa narodil dvadsiateho decembra, však?“ opýtala sa ma. „To nie je pravda. Narodil sa devätnásteho novembra v noci. Klamal, keď ho šiel zapisovať, lebo už uplynul termín, dokedy sme to mali stihnúť.“

Narážala na svojho nevlastného otca Williama Awdryho, ktorý bol v okolí známy svojou násilnou povahou...

„Len čo som porodila, vzal mi dieťa z náručia a vyhlásil, že ho zabije. Chcel ho utopiť v latríne. Prosila som ho, aby to nerobil. Žiadala som ho, aby to dieťa nechal žiť. Až dotedy som nevedela, či chcem, aby žilo alebo zomrelo, ale keď uvidíte svoje dieťa a zovriete ho v náručí... A Dennis bol silný. Bolo na ňom vidieť, že chce žiť.

Vyhrážky pokračovali celé týždne. Awdry sa vyhrážal, že ho zabije, no susedia už počuli detský plač a pravdepodobne aj vyhrážky. Vedel, že už sa to neutají. Čakal pridlho. A tak ho šiel zapísať na matricu, ale vymyslel si iný dátum, aby sa nikto nepýtal, prečo prišiel tak neskoro. Nikto nemohol tvrdiť, že sa narodil skôr, nikto to nepočítal. Nebola pri mne pôrodná baba, zdravotná sestra ani nikto iný...“

Creed mi často písal obsiahlejšie odpovede ako tie, na ktoré sme mali čas na osobných stretnutiach. O niekoľko mesiacov mi napísal o svojom podozrení, kto by mohol byť jeho otcom: „Videl som, ako na mňa zo zrkadla hľadí môj údajný nevlastný starý otec. Čím som bol starší, tým viac som sa naňho ponášal. Mal som jeho oči, rovnaký tvar uší, žltkastú pokožku aj dlhý krk. Bol vyšší a mužnejší ako ja a myslím, že jeho nenávisť ku mne pramenila z toho, že nechcel vidieť vlastné črty v takej slabej a dievčenskej podobe. Pohrdal zraniteľnosťou...“

„Áno, jasné, že Dennis bol jeho,“ povedala mi Agnes. „Awdry ma začal zneužívať, keď som mala trinásť. Nesmela som chodiť von a nikdy som nemala frajera. Keď si moja matka uvedomila, že čakám dieťa, Awdry jej narozprával, že som sa potajomky s niekým stretávala. Čo iné mal povedať? A mama mu uverila. Alebo sa tak aspoň tvárila.“

Agnes utiekla z preplneného domu nevlastného otca krátko pred Dennisovými druhými narodeninami, keď mala šesťnásť a pol. „Chcela som so sebou vziať aj Dennisa, ale odchádzala som uprostred noci a nesmela som narobiť hluk. Nemala som kam ísť,

žiadnu prácu ani peniaze. Iba frajera, ktorý sľuboval, že sa o mňa postará. A tak som odišla.“

Svojho prvorodeného syna videla už iba dvakrát. Keď zistila, že William Awdry si odpykáva deväť mesiacov vo väzení za útok, vrátila sa do matkinho domu v nádeji, že odtiaľ vezme Dennisa.

„Chcela som povedať Bertovi [jej prvému manželovi], že je to môj synovec, lebo Bert o ničom nevedel. Mala som však pocit, že Dennis sa na mňa nepamätá. Nechcel sa pustiť mojej mamy, nechcel sa so mnou rozprávať a moja mama povedala, že je už neskoro a ak som ho tak veľmi chcela, nemala som ho opustiť. A tak som odišla bez neho.“

Syna naposledy videla, keď zašla do jeho základnej školy a zavolať ho k plotu, aby sa s ňou porozprával. Creed mal vtedy sotva päť rokov, ale počas nášho druhého rozhovoru tvrdil, že sa na to posledné stretnutie pamätá.

„Bola to chudá, drobná, nevýrazná žena oblečená ako štetka,“ povedal mi. „Nevyzerala ako matky ostatných chlapcov. Bolo vidieť, že to nie je slušná žena. Nechcel som, aby ostatné deti videli, že sa s ňou rozprávam. Prezradila mi, že je moja matka, a ja som vyhlásil, že to nie je pravda, aj keď som vedel, že je to tak. Utiel som od nej.“

„Nechcel mať so mnou nič spoločné,“ povedala Agnes. „Potom som to vzdala. Do toho domu by som sa nevrátila, keď tam bol Awdry. Dennis aspoň chodil do školy. Vyzeral čistý...“

Občas som si naňho spomenula. Ako sa má a tak,“ pokračovala Agnes. „Jasné, že áno. Keď z vás vyjde dieťa... Muži nechápu, aké to je. Áno, spomínala som naňho, ale keď Bert dostal prácu na pošte, presťahovala som sa na sever a do Londýna som sa už nikdy nevrátila. Dokonca ani keď mi zomrela mama, lebo Awdry rozšíril, že ak sa ukážem, vykopne ma.“

Keď som Agnes prezradil, že som sa s Dennisom stretol iba týždeň predtým, ako som za ňou prišiel do Romfordu, zaujímala ju iba jedna vec.

„Vraj je veľmi bystrý, je to tak?“

Odvetil som, že je nepochybne veľmi bystrý. Aspoň na tomto sa zhodli všetci jeho psychiatri. Dozorcovia mi prezradili, že veľa číta, najmä knihy o psychológii.

„Netuším, po kom to zdedil. Po mne určite nie... Čítala som to vo všetkých novinách. Videla som ho v správach. Počula som, čo všetko urobil. Hrozný, skrátka hrozný. Prečo by to niekto robil?“

Po súdnom procese som si spomenula, ako ležal nahý a zakrvavený na linoleu, kde som ho porodila, a môj nevlastný otec sa týčil nad nami a vyhrážal sa, že ho utopí. Prisahám vám,“ povedala Agnes Waitová, „teraz ľutujem, že som mu to nedovolila.“

Strike zahasil cigaretu a načiahol sa po plechovku piva Tennent's vedľa popolníka. Na okná bubnoval slabý dážď. Zalistoval trocha ďalej v knihe a pristavil sa v polovici druhej kapitoly.

... stará mama Ena nechcela alebo nedokázala ochrániť najmladšieho člena domácnosti pred manželovými čoraz sadistickejšími trestmi.

Awdryho obzvlášť uspokojovalo, keď mohol Dennisa ponižovať za to, že sa ešte vždy pocikával. Nevlastný starý otec mu napríklad vylial vedro vody do postele a potom chlapca nútil, aby v nej spal. Creed si spomenul, že ho niekoľkokrát poslal do obchodu na rohu po cigarety iba v premočených pyžamových nohaviciach.

„Človek hľadá útočisko vo svojej fantázii,“ napísal mi neskôr Creed. „Vo svojej hlave som bol celkom slobodný a šťastný. Už vtedy som však využíval rekvizity z materiálneho sveta, ktoré som rád začleňoval do svojho tajného života. Predmety, ktoré v mojich predstavách nadobúdali totemickú moc.“

Už ako dvanásťročný Dennis poznal pôžitok z voyeurizmu.

„Vzrušovalo ma,“ napísal po našom treťom rozhovore, „sledovať ženu, ktorá netušila, že ju niekto pozoruje. Robil som to svojim

sestrám, ale zakrádal som sa aj k vysvieteným oknám. Ak som mal šťastie, videl som ženy alebo dievčatá, ako sa vyzliekajú a upravujú. Občas som dokonca letmo zazrel aj náznak nahoty. Nevzrušovala ma len tá očividná zmyselnosť, ale aj pocit moci. Zdalo sa mi, že som im ukradol niečo z ich podstaty – že som im vzal to, čo považovali za dôverné a skryté.“

Čoskoro začal kradnúť dámsku spodnú bielizeň zo šnúr pri okolitých domoch, a dokonca aj svojej starej mame Ene. Rád sa do nej potajomky obliekal a masturboval v nej...

Strike zazíval a listoval ďalej. Pristavil sa pri pasáži vo štvrtjej kapitole.

... tichý zamestnanec podateľne firmy Fleetwood Electric, ktorý ohromil kolegov, keď si na firemnom večierku obliekol kolegynin kabát a začal napodobňovať speváčku Kay Starrovú.

„Malý Dennis vyspevoval *Wheel of Fortune* v Jenninom kabáte,“ porozprával anonymný kolega novinárom po Creedovom zatknutí. „Niekoľkým starším kolegom to bolo nepríjemné. Zopár z nich si potom myslelo, že je... veď viete, teplý. No my mladší sme ho povzbudzovali. Po tom trochu vyšiel zo svojej ulity.“

Creedov tajný vymyslený život sa však netočil okolo amatérskych drám a vyspevovania po krčmách. Nikto z tých, čo sledovali pripitého šestnásťročného chlapca na pódiu, netušil, že jeho zložité predstavy sú čoraz sadistickejšie...

Kolegovia z Fleetwood Electric boli zdesení, keď „malého Denisa“ zatkli za to, že znásilnil a mučil predavačku Sheilu Gaskinsovú (22), ktorú sledoval, keď vystúpila z nočného autobusu. Gaskinsová útok prežila len preto, lebo Creeda odplašil nočný strážnik, ktorý z uličky začul nejaké zvuky, a tak proti nemu mohla svedčiť.

Keď ho odsúdili, odsedel si päť rokov v kráľovskej väznici Pen-
tonville. Vtedy Creed naposledy podľahol náhlemu impulzu.

Strike prestal čítať, zapálil si cigaretu, a potom prelistoval ďalších desať kapitol, až kým nenatrafil na známe meno.

... doktorka Margot Bamboroughová, všeobecná lekárka z Clerkenwellu, 11. októbra 1974.

Detektív inšpektor Talbot, ktorý viedol vyšetrovanie, ihneď postrehol nápadne podobné črty medzi zmiznutím mladej lekárky, Very Kennyovej a Gail Wrightmanovej.

Kennyová aj Wrightmanová zmizli za daždivých nocí, keď daždníky a zaffkané predné sklá poslúžili ako prekážky pre možných svedkov. Lialo aj v ten večer, keď zmizla Margot Bamboroughová.

Malá dodávka, pravdepodobne s falošnými poznávacími značkami, jazdila v okolí Kennyovej aj Wrightmanovej krátko predtým, ako zmizli. Prihlásili sa traja svedkovia, ktorí tvrdili, že podobná malá biela dodávka v tú noc odfrčala aj od ordinácie Margot Bamboroughovej. Ešte viac však naznačuje očité svedectvo šoféra, ktorý videl na ulici dve ženy. Jedna z nich vyzerala nevládna alebo malátna, druhá ju podopierala. Talbot si ich ihneď spojil s opitou Verou Kennyovou, ktorú videli nasadnúť do dodávky s osobou, ktorá vyzerala ako žena, a svedectvom Peggy Hiskettovej, ktorá uviedla, že na opustenej zastávke sedel muž oblečený ako žena, ktorý sa ju snažil presvedčiť, aby si s ním dala fľašu piva, a potom sa začal správať agresívne, no našťastie sa jej podarilo upútať pozornosť okoloidúceho auta.

Talbot bol presvedčený, že Bamboroughová sa stala obeťou sériového vraha s prezývkou Zabijak z Essexu...

Strikeovi zazvonil mobil. Snažil sa nestratiť na stránke, nahmatal ho a zdvihol, ani sa nepozrel, kto volá.

„Strike.“

„Ahoj, Chumáčik,“ ozval sa mäkký ženský hlas.

Strike odložil knihu na posteľ stránkami nadol. Zavládlo ticho, v ktorom bolo počuť Charlottin dych.

„Čo chceš?“

„Porozprávať sa s tebou,“ odvetila.

„O čom?“

„Neviem.“ Ticho sa zasmiala. „Ty si vyber.“

Strike poznal tieto jej nálady. Vypila polovicu fľaše vína alebo si možno dopriala zo dva poháre whisky. V istom bode opitosti (vlastne to ani nebola opitosť, ale skôr alkoholom vyvolaná prívetivosť) sa objavila Charlotte, ktorá bola milá a zábavná, ale ešte nie bojovná ani uplakaná. Raz sa sám seba opýtal (bolo to pri konci vzťahu, keď ho vlastná vrodenná úprimnosť nútila čeliť faktom a klásť si ťažké otázky), aké realistické alebo zdravé je, keď si želá, aby bola jeho manželka večne trocha pripitá.

„Neozval si sa mi,“ povedala Charlotte. „Nechala som odkaz u tvojej Robin. Neodovzdala ti ho?“

„Hej, odovzdala.“

„Ale ty si sa mi neozval.“

„Čo chceš, Charlotte?“

Rozumná časť jeho mozgu mu hovorila, aby telefonát ukončil, no aj tak si pritiskal mobil k uchu, počúval a čakal. Dlhho preňho bola ako droga: ako droga alebo choroba.

„Zaujímavé,“ prehodila zasnene Charlotte. „Myslela som, že sa rozhodne neodovzdať ti môj odkaz.“

Mlčal.

„Už spolu chodíte? Vyzerá celkom dobre. A vždy je nablízku. K dispozícii. Aké pohodl...“

„Prečo voláš?“

„Už som vravela, že som sa s tebou chcela porozprávať. Vieš, aký je zajtra deň? Dvojčatá oslavujú prvé narodeniny. Celá *famille Ross* sa prišla nad nimi rozplývať. Toto je prvý okamih za celý deň, ktorý mám len pre seba.“

Pravdaže vedel, že porodila dvojčatá. V *Timesoch* bol oznam, lebo sa vydala do šľachtickej rodiny, ktorá bežne oznamovala narodenia, svadby a úmrtia v stĺpčekoch týchto novín. Strike si to však neprečítal v nich. Tá informácia prišla od Ilsy a Strike si ihneď spomenul na to, čo mu

Charlotte povedala pred vyše rokom pri stole v reštaurácii, do ktorej ho dostala trikom.

Celé tehotenstvo ma držala nad vodou myšlienka, že keď ich porodím, môžem odísť.

Deti sa však narodili predčasne a Charlotte ich neopustila.

Keď z vás vyjde dieťa... Muži nechápu, aké to je.

Za posledný rok mal dva podobné pripité telefonáty ako tento, oba neskoro v noci. Prvý ukončil po niekoľkých sekundách, lebo sa mu snažila dovolať Robin. Druhý raz po niekoľkých minútach náhle zložila telefón Charlotte.

„Nikto neveril, že prežijú, vieš?“ pokračovala Charlotte. „Je to *zázrak*,“ zašepkala.

„Ak majú tvoje deti narodeniny, nemal by som ťa zdržiavať,“ povedal Strike. „Dobrá noc, Char...“

„Nechod,“ vyhrkla nástoľčivo. „Nechod, prosím, nechod.“

Zlož, prikázal mu hlas v jeho hlave. Neposlúchol.

„Už spia, už tuho spia. Nevedia, že majú narodeniny. Je to fraška. Pripomínať si výročie tej skurvenej nočnej mory. Bolo to odporne, rozrezali ma...“

„Už musím ísť,“ prerušil ju. „Mám veľa práce.“

„*Prosím*,“ takmer zakvílila. „Chumáčik, som taká smutná. Nevieš si to ani predstaviť. Som taká nešťastná...“

„Si vydatá matka dvoch detí,“ odsekol tvrdo, „a ja nie som tvoja poradkyňa. Existujú anonymné linky, na ktoré môžeš zavolať. Dobrá noc, Charlotte.“

Zložil.

Rozpršalo sa silnejšie. Dážď bubnoval na tmavé okná.

Tvár Dennisa Creeda na obálke odhodenej knihy bola hore nohami. Jeho oči lemované svetlými mihalnicami vyzerali, akoby boli obrátené naopak. Fotografia budila znepokojivý dojem, akoby mal v očiach život.

Strike znova otvoril knihu a čítal ďalej.

9

*Vás, rytier, prosím o znak spriaznenia –
keď som svoj život za vás riskoval,
boj oslabil ma a mám zranenia,
váš revanš pre mňa veľa znamená.
Ak o myslí by niečo vrazil vzhľad,
v ňom zračila sa múdrosť, rozvaha...*

Edmund Spenser
Kráľovná víl

Georgeovi Laybornovi sa ešte vždy nepodarilo získať spis k prípadu Bam-
boroughovej.

Robin oslavovala narodeniny. Prvý raz v živote sa zobudila deviateho
októbra ráno bez toho, aby v nej tento deň vyvolal čo i len záchvev vzru-
šenia. Práve naopak, mala skleslý pocit. Dnes má dvadsaťdeväť rokov a to
číslo malo čudný cveng. Neoznačovalo medzník, bolo len medzipristátím:
„Ďalšia zastávka: TRIDSIATKA.“ Zostala ležať v manželskej posteli v pre-
najatej izbe a myslela na to, čo utrúsila jej obľúbená sesternica Katie, keď
bola Robin naposledy doma a pomáhala Katinmu dvojročnému synovi
vyrábať plastelínové monštrá, aby sa mal kto voziť na jeho nákladiaku.

„Akoby si sa uberala iným smerom než my ostatní.“

V Robininej tvári sa zrejme mihlo niečo, čo ju prinútilo oľutovať pred-
chádzajúce slová. „Nemyslím to v zlom!“ dodala rýchlo. „Vyzeráš naozaj
šťastná. A slobodná! Úprimne povedané,“ vyhlásila Katie s prázdnu ne-
úprimnosťou, „občas ti fakt závidím.“